

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

- 41

Eva

Svensk Original-roman

AF

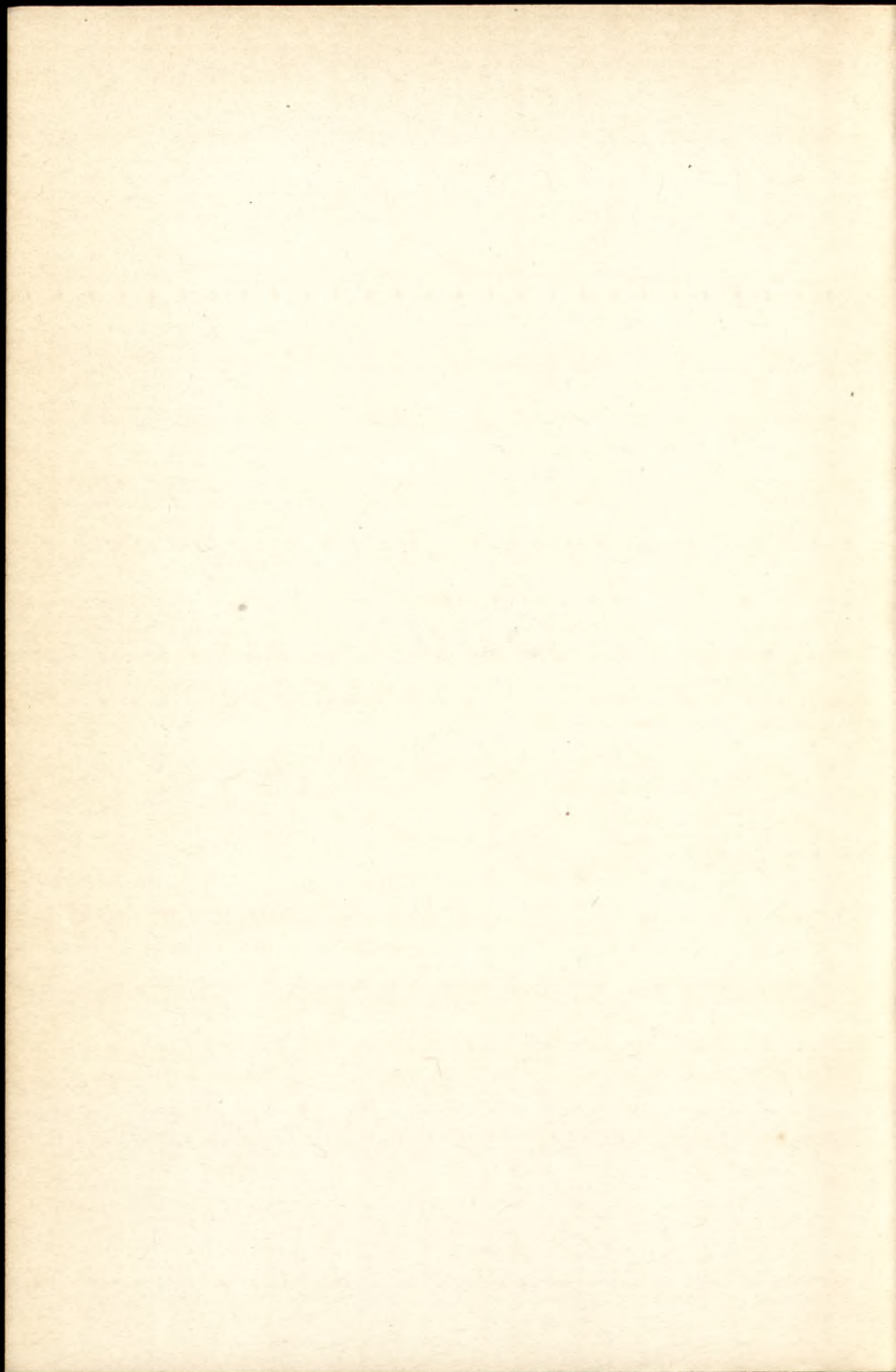
O. QVIST

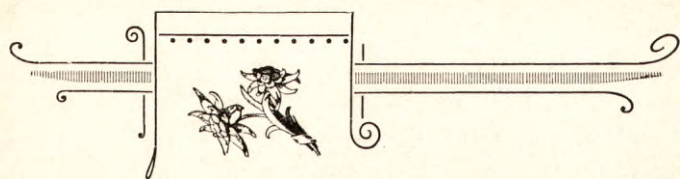

STOCKHOLM
OL. HANSENS BOKFÖRLAG

STOCKHOLM
VICTOR PETERSONS BOKTRYCKERI
1900

Eva

FÖRSTA KAPITLET.

Ett afsked.

Det var en vacker afton i december. Stjärnorna tindrade på himmelen, och snön hade lagt sig öfver jorden som ett fint hvitt täcke.

I en liten skog i närheten af herrgården Trolleån vandrade i aftonens stillhet en lång och smärt ung flicka, tätt insvept i en skinnfodrad kappa och försjunken i djupa tankar.

Hennes panna var hög, de vackra svarta ögonen och de fint formade läpparna förlänade henne ett tju-sande behag, men ett visst vemod hvilade öfver hela hennes varelse, medan hon gick af och an i utkanten af skogen, än med långsamma steg, än åter sättande foten hårdt i den frusna marken, ty det var mycket kallt.

»Ack», utbrast hon omsider, »om han icke kommer, är jag olycklig! Tänk om någon olycka skulle hafva händt honom, min enda glädje och tröst!»

Således gick hon af och an en stund och försjönk därpå åter i tankar, tills hon plötsligt kände ett lätt slag på sin axel.

Hon spratt till, liksom om hon vaknat ur en dröm, men kände genast igen den person, som hon väntat. Det var en ung man på några och tjugu år med blå ögon, ljust hår och ett par små blonda mustascher.

Han lade armen om hennes midja och utbrast i lidelsefull ton:

»Eva, min älskade Eva, säg att du alltid skall älska mig och blifva mig trogen intill min död.»

»Ack, Henry», utbrast hon ömt, »hur kan du tro att jag skulle upphöra att älska dig, mitt lifs sol! Men tiden ilar, käre Henry, och om pappa skulle upptäcka vår kärlek, skulle det vara slut mellan oss för alltid; ty, som du vet, har ju pappa sagt, att han aldrig skall samtycka till att jag gifter mig med en fattig man. Han skulle blifva ursinnig om han anade att jag skänkt mitt hjärta åt någon annan än den, som han själf väljer åt mig.»

»Det gör mig mycket ledsen, kära Eva, att lämna dig, men jag ser ingen annan utväg och har därför beslutit att redan i morgon ge mig i väg och fara till Brasilien. Hvem vet, Gud skall kanske låta det lyckas för mig där borta, så att jag om några år kan komma åter som en rik man, och då kunna vi kanske ännu blifva lyckliga.»

»Ack ja», utbrast Eva, »måtte du blott hafva lyckan med dig, då kan allt ännu blifva godt! Men hvad jag skall längta efter dig, och hvad jag skall sakna våra möten! Jag har ju ingen, för hvilken jag kan

lätta mitt hjärta, men jag vet i alla fall, att du alltid skall minnas mig, tills du kommer åter.»

Med dessa ord knöt hon kring hans hals en amulett, som hon själf hade burit så långt tillbaka som hon kunde minnas.

»Lef väl, min älskade Eva», återtog den unge mannen, »tro mig, du blir icke den enda, som kommer att lida och känna saknad. Om tre år kommer jag åter, och då blir det slut med alla våra bekymmer, men nu måste vi skiljas!»

Eva reste sig hastigt och sände honom en lång, bedröfvad blick, som röjde hvad som bodde på djupet af hennes hjärta.

Därpå vände hon sig bort och gick med raska steg, utan att se sig tillbaka, i riktning mot hemmet; men hennes tankar följde den älskade, som hon kanske aldrig mer skulle få återse.

Då hon närmade sig den lilla grinden, som från trädgården ledde ut till skogen, såg hon en kvinnlig gestalt komma sig till mötes med snabba steg. Det var hennes mors trogna kammarjungfru, Maria.

»Gud ske lof, fröken, att ni kommer», ropade hon ifrigt; »jag har väntat här en lång stund. Frökens far har frågat efter er; han ville visst tala med er.»

Eva genomilades af en rysning.

»Hvad kan pappa vilja mig», tänkte hon.

Under tiden hade de kommit fram till herrgården.

Eva skyndade uppför trappan och in på sitt rum. Sedan hon slätat sitt hår och ordnat sin dräkt efter promenaden, gick hon in till sin fader med ett belåtet leende kring läpparna, som dock föga stämde öfverens med hennes känslor.

Baronen satt, som han brukade, i sin bekväma länstol och rökte sin pipa.

»Hur är det fatt, kära Eva», frågade han, då han såg henne träda in, »du ser blek ut; mår du illa, eller har du tråkigt?»

»Nej, kära pappa, hvarken det ena eller det andra.»

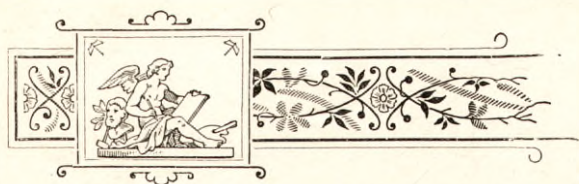
»Nå, det låter höra sig. Har du tagit dig en promenad i det vackra vädret?»

»Ja, jag kom hem för en liten stund sedan.»

»Nå, då skall jag tala om en nyhet för dig. Jag har just erhållit bjudning till en stor bal om måndag åtta dagar hos din tant, baronessan Reutersköld. I öfrigt skulle du kanske tycka om att aflägga ett längre besök hos din kusin på Ellenshill. Din mor och jag ha kommit öfverens om att du skulle hafva godt af en smula förströelse; det är ju så enformigt på landet under vintern.»

Eva svarade icke utan nickade endast gillande med hufvudet. Hennes tankar voro långt borta från baler och nöjen.

ANDRA KAPITLET.

En återblick.

Vi vilja nu kasta en återblick på Evas tidigare lif för att erhålla en förklaring på det i det föregående kapitlet beskrifna uppträdet.

En vacker sommarafton omkring tjugu år före vår berättelses början var Trolleås smyckadt med flaggor och grönt och en stor skara människor väntade otåligt på den breda landsvägen, som ledde till herrgården.

Vid inkörseln till denna hade rests en äreport, och om och om igen hörde man orden:

»Om de ändå ville komma!»

Ändtligen sågs en täckvagn komma rullande vägen fram i full fart, men då den närmade sig den stora skaran, saktades farten, och plötsligt ljödo skallande hurrarop från församlingen. Vagnsfönstren slogos ned, på det att de åkande, en herre och ett fruntimmer, måtte kunna betrakta de till deras ära träf-

fade anordningarna; men nu hade vagnen kommit fram till porten, hvarest den gjorde halt, och den väntande betjänten kom tillskyndande för att öppna vagnsdörren för sin blifvande härskarinna.

Så väl den unga frun som baronen skyndade upp för trappan där de stodo kvar några ögonblick och hälsade vänligt åt alla sidor.

Baronen tackade med några hjärtliga ord för den tillgifvenhet, som man lagt i dagen genom att bereda hans unga hustru ett så festligt emottagande, och därpå följdes de arm i arm in i huset.

Här var allt så hemtrefligt och vackert dekoreradt med girlander och gröna växter.

»Så härligt att komma till sitt hem», utbrast den unga frun, »men nog känner jag mig litet trött efter resan.»

»Det går väl öfver, min vän», sade baronen, i det han ömt lade sin arm kring den unga fruns smärta midja. »Men se här har jag placerat din flygel; jag valde den bästa plats jag kunde hitta.»

»Tack, hjärtligt tack, käre Gösta — detta var baronens namn — »för din ofantliga omtänksamhet och vänlighet! Nu skall jag äfven spela en liten bit för dig; jag vet, att du tycker om musik.»

Därpå öppnade hon flygeln och hittade äfven här till sin stora förvåning blommor — en lång girland af skära rosor.

»Ack så förtjusande», utbrast hon, »hvem har manne ombesörjt detta?» I detsamma föll hennes blick på baronen; han var alldeles utom sig af glädje.

Han gick fram till henne och tryckte en öm kyss på hennes panna, medan hennes hvita fingrar snabbt

gledo öfver tangenterna. Därpå slog han sig ned bredvid henne och lyssnade med hänförelse till musikens än blida, än åter brusande och upprörda toner.

Baronen var en stor älskare af musik, men denna afton kände han sig mer än vanligt berörd af den, ty det föreföll honom liksom om tonerna förespådde honom en lycklig framtid.

* * *

Tiden förflöt hastigt för de lyckliga äkta makarne. De lefde ett stilla, tillbakadraget lif. Hvar morgon sågs baronessan promenera i de härliga, lummiga alléerna i trädgården, eller ock gick hon omkring till byns fattiga och räckte dem ofta en hjälpande hand.

Ett år gick till ända utan att medföra några viktigare händelser. Då — det var en vacker dag på våren — skänkte baronessan sin make en liten son.

Baronens glädje var obeskriflig. Den lille gosen, som i dopet fick namnet Henry, frodades och växte snart till, och ett och ett halft år senare var det föräldrarnes största glädje att sitta på en mossbänk i trädgården med sin lille son emellan sig. Han började redan prata och pallrade af och an mellan pappa och mamma.

Men lyckans sol upphörde snart att lysa för dem, och i stället kommo sorgens mörka moln.

Det var i augusti. Den lille Henry hade åtföljt sin mor ut i skogen och satt nu i baronessans knä och lekte med några blommor, medan hon själf var fördjupad i läsningen af en roman.

Emedan det var en mycket varm dag hade hon

valt en plats i själfva utkanten af skogen, som åt ena sidan stötte upp till herrgården, under det att den åt andra hållet sträckte sig ända ned till hafvet.

Sjön var denna dag fullkomligt lugn och skogens träd speglade sig i vattnet och erbjödo en den härligaste anblick.

Här satt alltså baronessan på den mossbeklädda marken under en mycket gammal ek, för att riktigt kunna inandas den friska sjöluften; hur länge hon hade suttit där visste hon icke själf. Hon kände sig så besynnerligt beklämd och den förfärliga hettan angrep både henne och gossen, så att de somnade djupt båda två.

Då baronessan åter vaknade, trodde hon sig ännu drömma, ty romanen låg i gräset bredvid henne, och då hon hann samla sina tankar, upptäckte hon att gossen icke mera fanns vid hennes sida.

Hon blef alldeles ifrån sig och började ropa af alla krafter »Henry, Henry», men gossen var och blef borta.

Man letade öfverallt och ställde till skallgång i hela trakten, men förgäfves.

Detta var ett förfärligt slag för de stackars föräldrarne; baronessan förebrådde sig att hon icke sett efter gossen, och hon så väl som alla andra tänkte sig att barnet gått ned till sjön och fallit i vattnet. — — —

TREDJE KAPITLET.

Ersättningen.

Omkring fyra år efter denna sorgliga tilldragelse sutto baronen och baronessan, af hvilka i synnerhet den senare åldrats mycket på grund af sorgen, tillsammans i det hemtrefliga hvardagsrummet på Trolleås.

Baronessan satt på sin älsklingsplats vid fönstret, stödjande kinden mot handen och blickade sorgset ut i rymden. Luften var alldeles hvit och tjock af snö.

»Ett sådant förskräckligt väder, käre Gösta», utbrast baronessan. »Gud hjälpe de stackars fattiga, som ha knappt om bränsle att elda med.»

»Ja, det har du rätt i Anna lilla» — så hette baronessan — »om icke Gud hjälpte de fattiga och lade sin välsignelse till de brödsmlor, som de fått sig tilldelade, då skulle det allt se illa ut för dem mången gång.»

Småningom lade sig snön i stora drifvor, ty det hade börjat yra förskräckligt.

Då det begynte skymma, lämnade baronessan sin plats vid fönstret och slog sig ned framför kakelugnen,

i hvilken en munter brasa sprakade och sände sitt sken ut öfver rummet.

Plötsligt hördes ett buller nerifrån köket inunder dem, liksom om flera personer sprungo af och an.

Baronessan blef helt orolig, reste sig och sade till sin man:

»Jag skall själf gå ned och taga reda på hvad som står på.»

»Ja, gör det kära Anna, är du snäll.»

Då hon kom ned, såg hon alla tjänarne församlade i en krets midt på köksgolfvet. Den ene trängde sig fram mera nyfiken än den andre, och ingen lade märke till baronessans inträde.

Hon närmade sig och ämnade just fråga hvad de hade för sig, då hon till sin stora förvåning fick se ett litet barn, som låg på golfvet inom kretsen. Den lilla var omkring ett och ett halft år gammal, och vid barnets fötter satt baronens präktiga jakthund och slickade den lilla varelsen, som såg ut att vara död.

Baronessan kände sig rent af förlamad vid denna anblick. Ett ögonblick rådde djup tystnad, ty alla väntade att baronessan skulle börja tala och säga dem hvad hon tänkte om saken.

Ändtligen vände hon sig till sin kammarjungfru och sade:

»Tag barnet, Maria, och följ med.»

»Ack ja, nådig frun, det skulle jag mer än gärna göra, men Freja tillåter det icke. Hon morrar och gör min af att vilja bita oss, när vi försöka taga barnet.»

»Nå, så spring uppför trappan och bed baronen komma ned.»

Flickan hörsammade sin härskarinnas befallning och efter några ögonblick inträdde baronen.

Han blef lika häpen som sin fru, men hunden tillät honom utan vidare att taga barnet.

Han tog då den lilla på sina armar och skyn-
dade uppför trappan, följd af baronessan.

Barnet, som var en liten flicka, var fortfarande medvetslöst, men genom baronessans och Marias för-
enade ansträngningar, lyckades man äntligen återkalla
den lilla till lifvet.

Därpå frågade baronen Maria, hur saken hängde
ihop och hvarifrån den lilla kommit, och den unga
flickan berättade då, att Freja hade varit inne hela
dagen, men i skymningen hade hon plötsligt blifvit
orolig och gått ut, samt hade efter en liten stund
kommit åter, i munnen bärande den lilla flickan, som
sett ut som om hon vore död och varit alldeles öfver-
höljd med snö.

Hvarifrån hon kommit visste ingen.

»Det är bra, Maria, men tag nu barnet och lägg
henne i den lilla sängen.»

Sedan baronen och hans hustru blifvit ensamma,
sade den förre:

»Denna lilla varelse är tydligen ett litet föräldra-
löst barn; om du vill som jag, kära Anna, så före-
slår jag att vi behålla henne som vårt eget barn och
försöka vara henne i fars och mors ställe.»

Baronessan höjde sin blick mot himmelen och sade:

»Mätte Gud, som skänkt oss denna gåfva, gifva oss
kraft och förmåga att uppfostra den lilla till en god
människa och må han se till vår goda vilja.»

Nästa morgon, då baronessan vaknade, lyste solens
första strålar på barnet, som låg i en liten säng bred-
vid hennes egen.

Baronessan knäböjde bredvid sängen och bad Gud välsigna deras beslut och hjälpa dem i deras förhållande.

Plötsligt öppnade barnet sina stora, mörka ögon och hälsade sin nya moder med ett älskligt leende. Baronessan slöt den lilla i sin famn och tryckte en öm kyss på hennes läppar.

En tid efteråt döptes den lilla i den närliggande bykyrkan; men emedan man ju ej hade någon aning om hvad hon hette, erhöll hon namnet »Eva».

FJÄRDE KAPITLET.

Lekkamraterna.

En vacker dag i juni månad några år senare promenerade två småflickor, hållande hvarandra kring lifvet, i trädgården på Trollenäs.

Den ena var elegant och smakfullt klädd; det var Eva, som nu var tio år gammal; hon var lång och smärt, och hennes präktiga svarta hår föll i lockar ned öfver hennes nacke och hals. Den andra flickan var ett år äldre än Eva, men icke fullt så lång som hon. Hon var regelbundet vacker, hade stora, blå ögon och mycket blondt, lockigt hår.

Hennes dräkt var ren och snygg, men enkel, och antydde att hennes föräldrar tillhörde en lägre klass än Evas.

Den lilla flickans namn var Brita; hennes mor var en fattig änka och bodde i närheten af herrgården.

Eva hade ofta för sin moder beklagat sig öfver att hon var så ensam och ej hade någon lekkamrat.

Baronessan, som gärna ville göra sin lilla dotter en glädje, kom då att tänka på, att hon ofta på sina promenader hade sett en liten förtjusande flicka leka utanför ett hus, som på grund af sitt romantiska läge hade ådragit sig hennes uppmärksamhet.

Framför huset låg en vänlig trädgård, som sträckte sig ända ned till sjön; i öfrigt var huset omgifvet af stora lummiga kastanjeträd, och under ett af dessa träd fanns en enkel träbänk.

Då baronessan nu en dag hade promenerat längre än vanligt och äntligen på hemvägen kom till det lilla huset, kände hon sig alldeles utmattad och slog sig därför ned på bänken under kastanjeträdet.

Den lilla flickan syntes icke till i trädgården, men då baronessans blick träffade en berså, som låg något afsides från bänken och var alldeles betäckt med humlerankor, upptäckte hon barnet sittande i ingången till bersån med en liten kattunge i knäet. Den lilla blef förskräckt och ämnade springa in i huset, men baronessan reste sig och gick henne till mötes och sade vänligt:

»Skrämde jag dig, min lilla vän? Trodde du att jag ville göra dig illa?»

Barnet svarade intet, men stirrade på den främmande damen med skygga blickar.

»Tala om för mig hvad du heter», återtog baronessan i inställsam ton.

»Jag heter Brita», sade den lilla, som äntligen fattade mod.

»Hur gammal är du då, lilla Brita?»

»Fem år.»

»Ser man på. Nu kanske du vill vara snäll och gå in till mamma och be henne ge mig ett glas vatten.»

»Mamma är sjuk och ligger i sängen; men om frun vill följa med, skall jag visa hvar vattnet står.»

Baronessan följde den lilla nedför en snygg och väl skött trädgårdsgång, som ledde direkt till köksdörren.

I köket var allt skuradt och fejdadt; baronessan stannade ett ögonblick och såg sig omkring.

Under tiden kröp Brita upp på en bänk och tog ned en vattenskopa, som hon ställde ned i ett ämbar vatten, i det hon sade:

»Var så god, här finns vatten.»

Baronessan försmådde icke den tarfliga serveringen utan drack med välbehag det friska källvattnet. Därpå bad hon Brita föra henne till hennes moder.

De inträdde tillsammans i ett litet hemtrefligt, ehuru tarfligt möbleradt rum. Baronessan gick fram till sängen och talade tröstande och uppmuntrande ord till den stackars patienten, som låg här så ensam och öfvergifven.

Hon vann snart den sjukas förtroende och erfor då att hon var änka och lefde här med sin lilla dotter, samt försörjde sig genom att sälja frukt och grönsaker från sin trädgård.

Nu hade hon dock under en längre tid sett sig tvungen att hålla sängen, plågad af reumatisk värk, och det blef alltjämt fattigare för henne.

Då baronessan reste sig för att gå, tryckte hon en tiokronosedel i handen på den stackars kvinnan och lofvade att skicka den trogna Maria att pyssla om henne.

Den sjuka förmådde endast framstamma orden:
»Gud i himmelen löne er för er godhet!»

Men från den dagen besökte baronessan ofta det lilla huset och gjorde allt för att hjälpa den stackars änkan.

Lilla Brita blef hennes förklarade gunstling, och då hennes egen lilla dotter önskade en lekkamrat, föll valet på henne.

Från den dagen klädde hon henne äfven, visserligen icke så elegant som Eva, men snyggt och propert, som det passade sig för barnets ställning i lifvet.

Baronessan undervisade själf sin dotter och lät äfven Brita taga del i undervisningen.

Vi återvända nu till de två barnen, som vi lämnade i trädgården vid Trollenäs.

De vandrade framåt, allvarliga och tysta, tills de kommo till en utkant af trädgården, där det fanns många stora träd.

Här, under en väldig gammal ek, fanns en liten täck blomsteranläggning; rundt kring eken löpte en träbänk och litet högre upp på trädets stam hade Eva af sin far fått tillåtelse att sätta upp en tafra med följande inskrift:

»Här hvilar Freja, min trogne vän,
Jag vet vi ses ej mer igen
Men alltid skall jag din hviloplats smycka
Med blommor och växter i trädets skugga.»

Sedan Eva hade planterat en murgröna vid ekens fot, satte de båda flickorna sig under trädet.

De hade medfört ett litet handarbete, ty baronessan, som själf var mycket flitig, fordrade att äfven barnen skulle vara det.

Freja hade dött några månader förut; det hade varit Evas första sorg, ty hon hade alltid älskat hunden, hennes förste vän på Trollenäs.

Sedan de slutat sitt arbete för dagen, reste de sig för att promenera ett slag i trädgården.

»Vet du, Brita», sade Eva, »när det nu blir vinter och snön betäcker marken, och alla mina vackra blommor på Frejas graf försvunnit, så står dock den lilla murgrönan kvar och håller sig grön och slingrar sina rankor uppför ekens stam, och när några år gått till ända ha vi där en treflig berså vid Frejas graf.»

Brita nickade gillande.

»Och sedan har jag tänkt», fortfor Eva, »att skaffa mig en lika vacker bänk som du har där hemma under ditt kastanjeträd — — —»

Här afbröts barnens samtal af Maria, som kom för att hämta dem till kvällsvarden, som redan stod framdukad.

Barnen hade sin plats vid ett litet bord bredvid föräldrarnes; efter supén gick Brita hem till sig, och Eva och Maria brukade följa henne en bit på väg.

Eva och Brita hyste en uppriktig kärlek för hvarandra, och man hörde dem aldrig träta sinsemellan; de delade hvarandras glädje och sorg, och Eva lade ofta armen om sin mors hals och bad:

»Snälla mamma lilla, kalla icke Brita för min lek-syster utan för min riktiga syster, ty du må tro att jag håller mycket, mycket mer af Brita än kusin Majken håller af sin bror Alfred. Hon säger alltid, att han är så stygg mot henne.»

Baronessan hade en bror, baron Reutersköld till Ellenshill, ett stort gods, som låg på några mils af-

stånd från Trollenäs. Han var gift och hade med sin maka dessa två barn, om hvilka Eva talade med sin mor.

De brukade besöka Trollenäs under sommarlofvet och stanna där en längre tid. Alfred hade alltid gynnats af sin moder framför Majken, som var en ärlig, god karakter, under det att brodern var inställsam och falsk och begagnade hvarje tillfälle att skvallra på Majken för sin moder.

Baron Reutersköld hade ofta, ehuru utan framgång, förebrått sin hustru hennes partiskhet; men den kärlek, som modern lät Majken sakna, erhöll hon i rikaste mått af sin far.

Det var därför en stor sorg för den unga flickan, då hennes far för alltid tillslöt sina ögon och utandades sin sista suck, ty hon tyckte sig nu ej hafva någon i världen, som hon rätt kunde älska och hylla sig till.

Då Majken en dag beklagade sig däröfver inför Eva, tog denna hennes hand, tryckte den ömt, omfamnade henne och sade:

»Käraste Majken, om jag blott i gärning kunde få lof att visa dig min goda vilja. Om du blott vill anförtro dig åt mig, så skola vi blifva trogna väninnor och dela hvarandras fröjder och sorger.»

Majken tackade henne hjärtligt för hennes kärlek och vänskap, men brast därpå i gråt vid tanken på fadern, som hon så mycket saknade.

Från den dagen följdes Majken och Eva ofta åt till byns lilla kyrkogård och slogo sig ned vid baron Reuterskölds graf, som öfverskuggades af en tärpil med en bänk inunder. Majken skötte själf faderns graf

och anförtrrodde icke åt någon annan att plantera en blomma på den.

En dag satt Eva, som nu var femton år gammal, under den gamla eken vid Frejas graf, som nu var alldeles omslingrad af murgrönan, som Eva för många år tillbaka hade planterat.

Hon tänkte inom sig: »Så jag sörjde öfver Freja, som ju ändå blott var ett djur, hur måste det då icke vara för den stackars Majken, som har förlorat det käraste hon ägde på jorden och ej har någon, som kan trösta henne.

Hon försjönk i tankar, och en krans, som hon höll på att binda till Majkens fars graf, gled ut ur hennes hand.

Hon tänkte på forna lyckliga dagar, på de kära bardomsdagarna, som hon och Brita hade tillbragt tillsammans.

Men nu var Brita långt borta; hon hade tagit plats som guvernant och hade följt med sitt herrskap till utlandet, så att Eva ej kunde vänta att få se henne på länge.

Hela världen föreföll henne så mörk och dyster, som hon satt där försjunken i grubbel. Men hon väcktes snart ur sina drömmier af baronessan, som närmade sig och frågade hvad hon satt och funderade på.

»Ack, kära mamma, jag hade kommit att tänka på hur olycklig den stackars Majken måste vara. Jag tänker så ofta på om jag skulle förlora dig eller pappa, så vet jag icke hur jag skulle kunna lefva! Jag skulle bestämdt duka under för sorgen.»

»Ånej, mitt kära barn, kom i håg att det finns

en Gud i himmelen, som icke skickar oss större sorger än han vet vi kunna bära, och hvilka bekymmer han än sänder oss i lifvet, så böra vi alltid tänka och tro, att *han* nog skall vända allt till det bästa.

Eva suckade och började åter binda på sin krans.

Baronessan slog sig ned bredvid henne och sysselsatte sig med ett handarbete. Hon hade åldrats mycket under de två senaste åren, så att personer, hvilka förr i världen känt den förtjusande fröken Reutersköld, knappast skulle kunnat känna igen henne.

Hittills hade hon likväl lefvat i hoppet att Gud på ett eller annat sätt skulle uppenbara för henne, hvart hennes enda barn hade tagit vägen.

Men nu vågade hon ej mera hoppas, ty efter dessa många års fruktlösa sökande utan ringaste resultat, insåg hon att det var hopplöst.

Sorgen gnagde därför grymt på hennes hjärta och bidrog att förkorta hennes lif. Gud hade visserligen skänkt henne ett annat barn, som i alla afseenden hyste en dotters kärlek och tillgifvenhet för henne. Men tanken på att Evas föräldrar, om de voro i lifvet, en gång skulle kunna återfordra sitt förlorade barn, smärtade henne djupt.

Hon önskade ofta att hon vetat, om Evas föräldrar voro lefvande eller döda, rika eller fattiga, men allt, som rörde dem, var höljdt i ett hemlighetsfullt mörker.

Därför hade hon beslutat att aldrig tala om för Eva att hon själf och hennes man ej voro den unga flickans verkliga föräldrar, ty det skulle endast hafva stört hennes frid, och hennes unga hjärta skulle kanske ej kunnat bära detta slag.

Eva var en mästare i att rita och roade sig därför ofta med att taga skizzer af ställen, hvilka hon höll af, på det att hon senare i lifvet, när hon kanske vore långt borta, skulle kunna betrakta dem som vackra barndomsminnen.

Hon hade tagit många skizzer af Frejas graf och af de många vackra platserna öfverallt i trädgården.

Således satt hon äfven en dag under sommaren utanför huset i skuggan af ett träd, sysselsatt med att rita af en blombukett af förgätmigejer och murgrönsblad. Det var en gåfva, som Majken skänkt henne på morgonen, då de möttes vid baron Reuterskölds graf, ty där träffades de i regel hvarje söndag på sin väg till kyrkan.

Baronen och baronessan hade alltid för Eva hemlighållit hvad som rörde deras barn, ty de ville icke att hon skulle hafva någon del i deras sorger.

I ett rum på herrgården, hvars väggar voro betäckta med familjeporträtt, fanns äfven ett, framför hvilket Eva en gång sett modern stå med hopknäppta händer och tårfyllda ögon.

Porträttet var af en liten gosse, som stod vid ett bord, på hvilket låg några blommor. Då baronessan märkte Evas närvaro, hämtade hon sig dock genast, och Eva, som var mycket rädd för att vidröra något ämne, som hon trodde skulle göra modern ledsen, låtsades icke alls hafva märkt den senares sinnesrörelse och började tala om likgiltiga saker. Men från den dagen betraktade Eva ofta den lille gossen, som smålog så mildt och ömt och fann i synnerhet behag i hans vackra blå ögon.

Hon tyckte att de blickade så klokt och förstån-

digt ut i lifvet, men hon aktade sig väl för att fråga baronessan hvem han var, emedan hon sett hur uppörd modern varit, då hon betraktade porträttet.

Däremot frågade Eva en gång Maria hvem gossen var, men kammarjungfrun svarade endast:

»Det vet jag icke», emedan hon hade lofvat baronessan att tåga.

Eva fattade likväl ett lefvande intresse för barnet, ty hon kunde ju af moderns sinnesrörelse förstå, att han måste väcka ett eller annat kärt minne hos henne.

En morgon, då baronessan kom in i rummet med familjeporträtten, blef hon därför icke litet förvånad öfver att se en krans af hvita evighetsblommor och mossor kring lille Henrys porträtt. Hon anade visserligen genast att Eva bundit den, men det var en gåta för henne, hvarför hon just hängt kransen kring detta porträtt

Hon gick därför till Eva, som satt i förmaket, sysselsatt med ett broderi. Baronessan slog sig ned midt emot henne och sade:

»Säg mig, kära Eva, hvarför valde du just att hänga den vackra kransen kring den lille gossens porträtt? Äro de icke alla lika för dig?»

Eva kände att hon rodnade och sade stammande:

»Emedan — emedan», men modern afbröt henne.

»Säg mig blott hvarför du har gjort det och hvad du har på hjärtat?»

»Ja, kära mamma, jag har ju icke alls några hemligheter för dig och vill ej heller ha några sådana. Jag trodde att detta lilla porträtt för dig vore ett kärt minne, men annars vet jag intet, ty jag frågade Maria i dag på förmiddagen hvem det var, men hon visste det icke. Kära mamma lilla, om du ändå ville öppna ditt hjärta för mig; du undervärderar min fasta karakter. Jag är redo att taga emot hvilken stöt som helst och skall känna mig stolt öfver att få dela dina sorger lika väl som din glädje.»

Baronessan omfamnade Eva hjärtligt och utbrast:

»Käraste Eva, jag trodde i själfva verket icke att du ägde ett så högsinnadt hjärta. Men jag föredrar likväl att bevara min hemlighet, tills slumpen möjligen någon gång röjer den.»

Därmed lutade hon sig ned öfver Eva och tryckte en kyss på hennes panna samt lämnade henne därpå med tårfyllda ögon.

Eva följde henne med blicken.

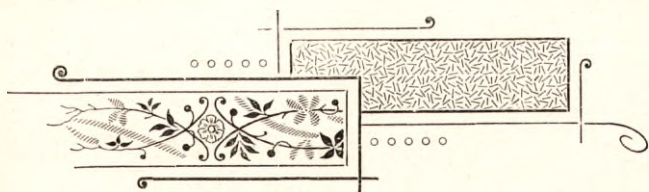
Sedan modern försvunnit, försjönk hon i funderingar öfver hvad det kunde vara, som tyngde på baronessans hjärta.

I det samma inträdde Maria och sade:

»Kanske fröken vill vara god och taga emot unge baron och fröken Reutersköld? Baronessan är illamående och baronen har gått på jakt för en stund sedan.

»Ja visst», svarade Eva, »jag kommer genast.»

FEMTE KAPITLET.

Ett besök.

Eva ställde sig framför spegeln och ordnade sina lockar, som råkat i olag vid moderns häftiga famntag; hon bar en slät, hvit klädning, och fäste nu en rosenknopp i bröstet.

Sinnesrörelsen hade gifvit hennes kinder ökad färg och detta gjorde henne ännu vackrare; i öfrigt återstod intet spår af hennes upphetsning från stunden förut, ty hon förstod, när så behöfdes, att behärska sina känslor.

Smågnolande trädde hon in i salongen, hvarest Majken och Alfred väntade henne.

Alfred gick henne till mötes och hälsade artigt på henne, Majken och Eva omfamnade hvarandra. Sedan man pratat en stund, bad Alfred Eva göra dem det nöjet att spela deras älsklingsång (Min barndoms lek-kamrat).

Eva uppfyllde hans önskan och tog plats vid flygeln, och snart fyllde musikens ljufva toner salongen och ryckte den med sig.

Sedan Eva slutat, visade hon sina gäster alla sina skizzer och ritningar och följde sedan med dem på en promenad i trädgården.

Här lutade Alfred sig ned och plockade en liten bukett penséer, som han därpå sorgfälligt knöt ihop och skänkte Eva.

Då de unga åter kommo in i huset, hade baronen kommit åter från jakten och baronessan kände sig bättre, så att de kunde taga emot ungherrskapet.

Alfred hade de icke sett sedan fem år tillbaka, emedan han varit i utlandet, men nu hade han kommit hem för att efter faderns död tillträda godset, som var fideikommiss; han var ju den ende manlige arvingen.

Majken och Eva voro högeligen förvånade öfver den förvandling, som försiggått med Alfred.

Han, som förr hade varit så inställsam och afundsjuk, var nu själfva vänligheten och gjorde allt möjligt för att godtgöra hvad han förbrutit mot Majken, och han försäkrade, att han ofta ångrat sin orätt; allt detta berättade Majken för Eva, ty de två unga flickorna hade icke alls några hemligheter för hvarandra, och hon tillade, att hennes hem efter broderns hemkomst blifvit ett sant paradiset mot hvad det varit.

Ju mer Majken berättade om broderns dygder,

desto vekare om hjärtat blef Eva, ja hon tyckte rent af att hon älskade kusinen som en bror.

Kvällen förflöt således under muntert samspråk, och då man skildes, uttalade Alfred en önskan om att man snart åter måtte träffas. — —

SJETTE KAPITLET.

Det första mötet.

Några dagar senare erhöll Eva ett så lydande bref från Brita:

»Min älskade syster Eva!

Jag fruktar nästan att du är riktigt ond på mig, emedan jag så länge ej låtit höra af mig. Dock nej, jag känner ditt ädla, kärleksfulla hjärta och vet att du nog på ett eller annat sätt skall hitta på en ursäkt för min tystnad.

Jag kan emellertid nu tala om den glada nyheten för dig att grefvinnan har beslutat sig för att tillbringa sommaren på det gods, som hon har köpt i närheten af Trollenäs, och mitt hjärta håller på att strömma öfver af glädje vid tanken på att jag skall återse alla de gamla kända platser, som innesluta så många kära minnen från de lyckliga barndomsdagarna. Vi skola åter mötas vid Frejas graf och där meddela hvar-

andra våra sorger och fröjder under den tid vi varit åtskilda.

Jag ber dig hälsa din kära fru mamma tusen gånger, hon som varit en så öm välgörarinna för mig, och som jag har att tacka för all min lycka i lifvet.

Mottag själf till slut en hjärtlig hälsning från

Din tillgifna

Brita.»

Eva tröttnade icke på att läsa brefvet om och om igen; dessa få rader förkunnade henne ju den lycka, som hon nu väntat på i fem år — återseendet med den älskade barndomsväninnan.

Hon skyndade till sin moder för att meddela henne det glada budskapet och började därpå träffa förberedelser till Britas emottagande, som hon ville göra så gladt och festligt som möjligt.

* * *

Det var en vacker, klar dag, då Eva och Brita åter träffades under den gamla eken vid Frejas graf.

Brita var nu tjugu år gammal och Eva nitton år. De voro hvarandra mycket olika till utseendet, men ändå utomordentligt vackra båda två. De sutto tiggande på samma plats, hvarest de som barn tillbragt så många lyckliga timmar, båda två försjunkna i ljufva minnen.

Äntligen bröt Eva tystnaden och utbrast:

»Men hvad tänka vi på, Brita lilla? Om någon främmande person sett oss sitta så här som två statyer utan att säga ett ord, hvad skulle han då hafva tänkt . . .?»

»Ingenting, rakt ingenting», inföll en röst bakom dem.

De unga flickorna vände sig förvånade om, men plötsligt utbrast Brita:

»Nej men se god dag, herr Henry! Är det ni, som kommer och skrämmer oss?»

Alldeles bredvid dem stod en ung man, som Eva aldrig hade sett; men Brita skyndade att presentera honom:

»Får jag lof att presentera: Herr Henry — fröken Eva Reutersköld, min bästa väninna.»

Strax vid första blicken kände de två unga människorna en hittills obekant känsla vakna inom sig. Eva rodnade, och äfven Henry föreföll en smula brydd, men Brita, som märkte deras förvirring, skyndade att börja ett samtal om likgiltiga ämnen.

Henry berättade då att fru grefvinnan bedt honom gå och taga några skizzer i grannskapet af Trol-lenäs, emedan hon hade hört sägas att naturen där i trakten var så målerisk. Därpå visade han damerna en liten täck skizz, som han redan påbegynt med några af naturen mycket egendomligt formade träd i förgrunden.

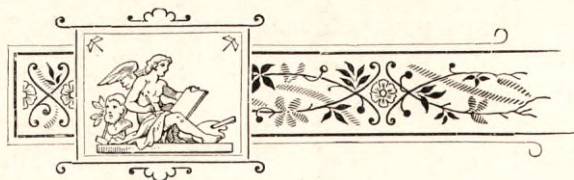
Man pratade en stund. Henry berättade en och annan anekdot från sina resor i främmande land; men då det började skymma skildes man, sedan Henry bedt de unga damerna om ursäkt, emedan han hade skrämt dem.

På återvägen till herrgården berättade Brita för Eva att den unge mannen var en konstnär, som den för några år sedan aflidne grefven hade bevisat stora välgärningar. Han hade lätit utbilda honom i målar-

konsten, för hvilken han haft stora anlag. Men i öfrigt hade hon icke alls reda på den unge mannens förflutna lif.

På detta sätt stiftade Eva bekantskap med den man, som läsaren kanske minns från vår berättelses första kapitel. Vi samla nu åter trådarna i vår hand för att fortsätta den.

SJUNDE KAPITLET.

På terrassen.

Henry reste emellertid icke, så som han sagt sig vilja göra, till Brasilien, utan han beslöt att stanna i Evas närhet i hopp om att någon lycklig slump skulle åstadkomma en förändring i deras framtidsutsikter.

Balen, som skulle äga rum hos baronessan Reuter-sköld på Ellenshill, var en maskeradbal, och Eva skulle, enligt faderns önskan, följa med dit, ehuru hon skulle velat ge mycket till att få stanna hemma och låta tankarne dväljas hos den älskade, som hon mycket saknade.

Baronessan var dessutom illamående och föredrog att stanna hemma, hvarför Eva föreslog att afstå från nöjet och stanna hos modern; detta ville den senare dock på inga villkor, och Eva fick plötsligt en aning om, att hennes föräldrar hade en eller annan särskild orsak, hvarför de nödvändigt ville att hon skulle vara med på balen.

På Evas frågor berättade äfven Maria, att baronen den föregående kvällen haft ett längre samtal med baron Alfred, samt att Alfred vid afskedet hade yttrat:

»Så lefver jag då i hoppet.»

Hvarpå baronen hade svarat:

»Lef du blott i vissheten, min vän.»

Därpå skildes de.

Sedan kammarjungfrun hade aflägsnat sig, försjönk Eva i djupa funderingar, hvilka dock alla gingo ut på, att det måste vara hennes föräldrars vilja att hon skulle gifta sig med Alfred.

»Nej», sade hon för sig själf, »hellre dö och låta Henry begråta mig som död än vålla både honom och mig ett evigt lidande.»

Hon fördjupade sig alltmer i dessa plågsamma tankar, så att hon alldeles glömde bort att det var långt lidet på natten.

Ändtligen reste hon sig dock för att gå till sängs, men gick likväl först, trots den skarpa kölden, bort till fönstret och öppnade det för att få frisk luft.

Medan hon nu lutade sig ut och blickade upp mot himmelen, utstötte hon den ena djupa sucken efter den andra och mumlade slutligen halfhögt:

»Ack, om blott Henry vore här, så att jag kunde dela min sorg och oro med honom!»

I samma ögonblick hörde hon försiktiga steg på terrassen under fönstret; hon lät en spejande blick glida utöfver trädgården och ämnade just stänga igen, då hon hörde en bedjande röst, som hviskade:

»Älskade Eva, stäng icke fönstret! Låt mig för all del tala några ord med dig än en gång.»

Eva blef alldeles häpen, men hämtade sig dock genast, emedan hon hade känt igen Henrys röst, hvarför hon hviskade:

»Är det verkligen du, Henry?»

»Ja, det är jag! Blif icke ledsen för att jag kommit.»

»Men hur har du kommit hit så här dags? Jag trodde ju så säkert att du redan rest.»

»Nej, Eva, jag kunde icke resa! Jag har vandrat här af och an hvarje kväll, i hopp om att någon gång få se en skymt af dig», svarade Henry.

»Så märkvärdigt att jag aldrig sett dig», sade Eva.

I samma ögonblick drog Henry fram en pappersrulle ur fickan och bad Eva att hon skulle läsa den.

»Hvad vill det säga», utbrast Eva.

Men Henry drog en djup suck och svarade:

»Det är berättelsen om mitt förflutna lif. Jag har aldrig talat om för dig hvem jag är, men läs nu detta, så snart som möjligt, det skall lätta ditt beklämda hjärta.»

»Hur menar du, Henry, jag förstår dig icke», sade Eva.

»Jag vet nämligen», fortfor Henry, »att din far, utan att fråga om din egen vilja, har lofvat baron Reutersköld din hand, och det skall då för dig vara en plågsam tanke att du en gång har älskat mig. Men när du har läst detta manuskript och sett att jag är ett stackars fattigt hittebarn utan far eller mor...»

»Då skall jag älska dig ännu högre», inföll Eva.

Men Henry skakade sorgset på hufvudet. Han insåg fullt väl, att det ej vore att tänka på att baronen skulle återtaga sitt gifna löfte.

»Men hur skall jag kunna skicka dig dessa papper

äter», frågade Eva, »och hur skall jag få tillfälle att tala med dig?»

»Jag skall inställa mig på balen hos baronessan Reutersköld, klädd som sjökadett. Men på det att äfven jag må vara i stånd att känna igen dig, kära Eva, måste jag veta din dräkt.»

»Jag kommer att vara klädd som blomsterflicka, och för att du skall kunna känna igen mig skall jag knyta ett körsbärsfärgadt band kring handtaget på min korg.»

»Tack, min älskade», sade Henry, kysste ömt Evas hand, som hon räckte honom, och försvann mellan träden.

ÅTTONDE KAPITLET.

Manuskriptet.

Mina första minnen gå så långt tillbaka som till min tidigaste barndom, när jag satt utanför min fosterfaders stuga och byggde både hus och slott af stenar och sand i det mjuka gräset.

På några stegs afstånd satt då min gamla fostermor på en stor sten och berättade för mig om huru far — så kallade jag ju min fosterfar — en sommar-dag hade hittat mig på sjön.

Far var nämligen fiskare och bodde därför tätt vid stranden, och alldeles inunder fönstren låg den stora fiskarjullen, som jag så ofta satt och betraktade, när på hösten stormen riktigt rasade och kastade den hit och dit.

Ofta när vi under de mörka vinterkvällarne alla tre sutto i det lilla rummet, som icke var större än att vi nätt och jämt kunde få plats, satt mor vid brasan och stickade, medan far, sedan han kommit hem från

hafvet, berättade för mig om sina ungdomsäfventyr och skildrade sjömannens raska lif.

Jag hade ända sedan barndomen lust att komma ut till främmande länder, och denna min enda och högsta önskan skulle ju jag, som intet ägde utom ett par raska ben och ett par flitiga händer, ej kunna få uppfyllt utan genom att blifva sjöman.

Under min barndom låg jag ständigt och plaskade på sjön med min far, och hur ofta satt jag icke där och bad Gud hjälpa oss, när sjöarne tornade upp sig kring vår lilla båt och hotade att tillintetgöra både den och oss; och Gud, som alltid gör, som han finner bäst, och som befaller öfver både stormen och vattnet, han räddade oss ofta från öfverhängande faror. Jag blef således van att ända från barndomen trotsa elementen och alltjämt se döden i ögat. —

Min gamla fostermor älskade jag lika högt som om hon varit min verkliga mor, men jag känner ju ej heller någon annan mor och får väl aldrig lära känna en sådan, fastän jag ändå ständigt lefver i hoppet att geuom någon lycklig slump återfinna henne.

Men mina betraktelser afleda mig ju från mitt syfte, det nämligen att berätta om mitt förflutna.

Jag växte alltså upp under mina fosterföräldrars skydd, men mesta tiden tillbragte jag ändå i den stora fiskarjullen, som jag i brist på annat sällskap lärde mig betrakta som en kär vän.

Så hände det då en afton i oktober månad att vi alla sutto tillsammans i vårt lilla rum och rysande åhörde huru stormen tjöt och hven kring knutarne, och huru bränningarna slog mot foten af den lilla klippan, på hvilken vår enkla stuga stod.

Det var i skymningen; men snart gick fullmånén upp och upplyste hafvets brusande vågor; då tyckte jag mig plötsligt en bit från land skymta ett mörkt föremål på de fradgande vågorna. Föremålet kom alltjämt närmare, och jag fäste min fosterfars uppmärksamhet därvid, men han kunde intet se, ty hans syn hade mycket försvagats under de senare åren, men mig föreföll det, liksom om något eller någon kämpade med hafvets böljor.

Utan att betänka mig längre skyndade jag ned till stranden och utan att lyssna till min fostermors bön om att för all del vara försiktig, hoppade jag i min fars båt och rodde af alla krafter en liten bit ut från land. Ty det mörka föremålet, som jag hade varsnat från fönstret, hade nu kommit helt nära stranden, men hade här fastnat på ett eller annat sätt.

Till min häpnad och förvåning såg jag att det var en äldre herre, som utan tvifvel hade förolyckats; jag ansträngde alla mina krafter för att få honom upp i min båt, men det skulle sannolikt hafva misslyckats om icke en störtsjö i det samma hade slungat honom så högt upp i luften, att han kom att ligga halfvägs i min båt.

Jag skyndade att draga honom helt upp i båten och styrde därpå mot land, hvarest mina gamla föräldrar med ångest och bäfvan hade åsett mitt djärfva tilltag.

»Himmelen vare lofvad, min raske gosse, att du gaf dig ut och räddade denne man! Han lefver ännu, och jag skall göra allt för att återkalla honom till medvetande», sade min far.

Därpå började han behandla honom med den gamle

sjömannens erfarenhet, och det dröjde icke länge innan främlingen öppnade ögonen och med förvåning lät sin blick glida rundt i den fattiga fiskarkojan.

Han frammumlade några afbrutna meningar och började därpå med handen trefva på sitt bröst, liksom om han saknade något eller letade efter något.

Jag inbillade mig att det var hans papper eller pengar han sökte och lutade mig därför ned öfver honom och frågade i min barnsliga oskuld:

»Kan herrn inte hitta sina pengar? Får jag lof att hjälpa herrn.»

Den främmande fäste en sträng, granskande blick på oss alla, som dock genast förvandlades till en mild och tacksam sådan.

Därpå räckte han handen åt oss alla tre, och vi tryckte den med ett hjärtligt välkommen.

»Hur skall jag kunna tacka er, mina kära vänner», utbrast han, »att ni räddat mig undan en säker död!» Men därpå fäste han åter en skarp blick på mig, liksom om han ville läsa i mitt hjärta, och mumlade:

»Hvilken underbar likhet! Men huru kan det vara möjligt, hon — hon — —»

Och han ansträngde sig för att vända sig om på andra sidan, liksom om han önskade blifva ensam med sina tankar.

Jag skyndade fram för att bistå honom, emedan han ej förmådde hjälpa sig själf efter den svåra strid han utkämpat.

Han bad oss lämna honom och låta honom vara ensam en stund, men innan jag aflägsnade mig tryckte han en guldslant i handen på mig.

Jag hoppade högt af glädje och skyndade ut i köket för att tala om min rikedom för min mor.

»Se», ropade jag, »nu är jag rik och kan genast komma till sjös, och liksom far komma ut i den vida världen och se mig om.»

»Du är icke god mot mig, käre Henry, du tänker endast på att komma ut och tumla dig på hafvet, men du glömmer att jag — — när det är oväder, och när stormen tjuter genom skorstenen, och sjön går högt liksom i afton, att jag då skall sitta här och vara rädd för att min gosse skall lida skeppsbrott och dö, så att jag ej får återse honom.»

»Ack, mor, det var ej snällt af dig att tala så där — — kommer du inte ihåg hvad du så ofta har sagt till mig, att man aldrig får vara rädd, ty antingen vi äro på land eller på hafvet, så händer oss intet ondt, om så ej är Guds vilja.»

»Du har rätt min gosse, och Gud skall nog hålla sin hand öfver dig, men glöm aldrig din gamla mor, som alltid har hållit så mycket af dig.»

Jag kastade mig snyftande till hennes bröst och ropade: »Nej, kära, snälla mor, aldrig skall jag glömma dig, och jag skall alltid göra som du har lärt mig.»

»Kom hit, min gosse», hördes nu en röst säga inifrån rummet.

»Den främmande herrn ropar på mig», sade jag och var borta med det samma.

»Nå, är du där, min raske gosse; kom och sätt dig här bredvid mig och låt oss språka litet.»

Jag slog mig ned, och främlingen, hvars röst nu blifvit mycket klarare och tydligare än förr, fortfor:

»Tala om för mig hvad du ämnar blifva.»

»Jag vill blifva någonting riktigt stort; jag vill vara sjöman, ty det förefaller mig att det måste vara något af det härligaste man kan tänka sig att komma ut och se främmande länder och allt, som är stort och skönt.»

»Ja, ja, min vän, men var nu icke alltför rask till att fatta beslut, utan tänk på hur mycket en sjöman måste kämpa emot. Tänk t. ex. på om du föll öfver bord liksom jag, hvad skulle du tycka om det? Ryser du icke vid tanken på att råka i samma belägenhet som jag var i afton?»

Jag funderade en stund, och många olika tankar korsade min hjärna, men äntligen svarade jag:

»Jo, det gör jag visst, men tror inte herrn, att det då äfven skulle finnas en, som räddade mig, liksom jag i afton hjälpte herrn?»

»Visserligen, min gosse, det finns en Gud öfver oss, som ser oss till och med i det djupaste mörker, och som alltid vakar öfver oss och leder oss på lifvets dunkla, ovissa stig. Men nu god natt, min vän, i morgon skola vi åter språka med hvarandra; nu är jag trött och behöfver hvila.»

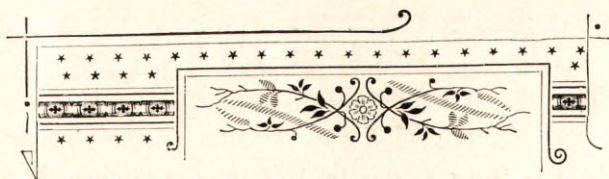
Jag lämnade den främmande, som jag redan under den korta stund vi varit tillsammans hade lärt mig att tycka om, en känsla hade vaknat inom mig, så som den endast kan finnas i ett barnahjärta, och jag tyckte redan att jag älskade denne främling, som hade talat så allvarligt och vänligt till mig.

Medan jag kastade mig oroligt af och an på mitt läger, tänkte jag:

»Ack, om det vore morgon, så att jag åter kunde få tala med den främmande herrn om att blifva sjöman

och blifva mycket rik; men midt under dessa oskyldiga tankar kom sömnen och förde mig på sina lätta, osynliga vingar långt bort till drömmarnes rike, hvarest jag snart såg mig själf som sjöman vaggas af och an på hafvet och besöka de främmande länder, dit jag längtade af allt mitt hjärta.

NIONDE KAPITLET.

Lifvet på hafvet.

Då morgonsolen sände sina strålar in genom rutan, vaknade jag och trodde att börja med att alltihop måste vara en dröm, så väl hvad som händt med den främmande herrn som ock alla mina lysande framtidsutsikter, men den lilla guldslanten, som jag för säkerhets skull hade lagt bredvid mig, upplyste mig om att det var verklighet.

Jag sprang upp och stod snart fullt påklädd vid främlingens säng. Han såg på mig och sade mildt förebrående:

»Din lille sjusofware, är det skick och fason att stiga upp, när solen står högt på himmelen.»

»Jag brukar alltid stiga upp med solen», lydde mitt snabba svar.

»Då följer du väl björnens exempel, nämligen att ligga i ide om vintern, ty då går solen mycket sent

upp och visar sig ibland icke alls. Men vill du vara sjöman, så måste du allt lära dig att vaka lika väl om natten som om dagen, och alltid vaka öfver ditt fartyg, att ingen fara må närma sig det.»

»Ack ja», ropade jag gladt, »om jag kunde blifva sjöman genast, i dag, i detta ögonblick, så skulle jag nog visa att jag kunde vaka, när det var nödvändigt och när det gällde mitt fartyg och herrn —»

»Mig», utbrast den främmande tämligen förvånad, »hvarför just mig?»

»Jo, emedan jag tycker så mycket om herrn.»

»Tror du då att jag ämnar taga dig med?»

»Jag hoppas det.»

»Nej, däri misstar du dig allt, min gosse. När mitt fartyg kommer, och jag åter seglar bort, skall du blott se så många raska gossar jag har med mig.»

»Men tror herrn då inte att jag skulle kunna blifva liksom en af dem?»

»Kanske», svarade främlingen, »vi få se. Men tror du nu verkligen att du skulle vilja öfverge ditt hem vid så unga år, för att alltjämt flacka omkring på hafvet med mig. Ty jag seglar ständigt från ett ställe till ett annat utan något egentligt mål, endast för att tillfredsställa min enda passion, som är att fara till sjös.»

»Ja visst», utbrast jag förtjust, »äfven jag älskar ju hafvet, och om ni blott vill taga mig med, när ert fartyg kommer, skall jag nog visa att jag icke är en pultron.»

Den gamle herrn lofvade då att taga mig med sig, när han skulle resa, hvilket ej komme att dröja mycket länge, emedan min far redan hade farit ut på

hafvet för att underrätta skeppets manskap om att ägaren icke var död.

Några dagar senare lade en liten treflig kutter i land i närheten af vår stuga, och afskedstimmen slog.

Några besynnerliga tankar korsade min hjärna; jag var i en egendomlig stämning. Jag kände vemod vid tanken på att jag skulle lämna mina gamla fosterföräldrar och glädje öfver att så hastigt hafva nått målet för mina önsknigar. Jag kände mig alldeles förbryllad, men hämtade mig åter och uppbjöd allt mitt mod för att som en tapper gosse taga afsked af mina gamla föräldrar.

Vid afskedet lämnade min mor mig ett paket, som innehöll de kläder jag haft på mig den dag min far hade fiskat upp mig på sjön, och som ju möjligen skulle kunna hjälpa till att hitta mina föräldrars spår och för dem bevisa min identitet.

Jag gömde sorgfälligt paketet. Medan vinden nu småningom fyllde de hvita seglen på min gynnares fartyg, gled detta långsamt ut från kusten.

Jag stod orörlig på däck och stirrade oafvändt på det ställe, hvarest jag hade tillbragt så många lyckliga år, tills allt blef otydligt för min blick och jag endast förmådde urskilja kullen och trädens toppar, hvilka förgylldes af den sjunkande solen.

Jag skulle ännu länge kunnat stå kvar i samma ställning, om icke grefven — ty en sådan var min nye vän — kommit till.

»Nå», sade han, i det han gaf mig ett lätt slag på axeln, »är du nöjd nu?»

»Mycket nöjd! Ack hvad det skall bli roligt att få se så mycket nytt och vackert!»

»Det blir det väl», återtog han, »men följ nu tills vidare med mig ned i salongen.»

Jag hörsammade hans befallning, och strax därefter sutto vi vid ett fyrkantigt bord, på hvilket grefven bredde ut en hel massa ritningar för mig.

»Se här, Henry», sade han, »detta är mitt käraste tidsfördrif. Skulle du icke hafva lust att lära dig att rita?»

»Ack jo», svarade jag, »jag har så ofta, när jag sett något vackert, önskat att jag kunde rita af det.»

Han började genast undervisa mig och förklarade inom kort att jag hade talang, hvarför denna vår selsättning tycktes intressera honom mycket.

Men när jag satt lutad öfver ritboken, märkte jag ofta att hans blick hvilade oafvändt på mig, och ibland mumlade han några afbrutna ord, af hvilka jag likväl icke förstod mycket.

Flera år förflöto på det sättet; vi seglade från ett ställe till ett annat, och min gynnare och välgörare vistades ingenstädes på land, utan när vi för en kortare tid anlände till någon plats, där grefvinnan och barnen för tillfället befunno sig.

Så en dag — vi voro ute i öppen sjö — blef grefven plötsligt häftigt sjuk och kallade mig till sig.

»Hör på, Henry», sade han, »jag vet mer än väl att det är dig jag har att tacka för de senaste åren af mitt lif, men nu känner jag att döden närmar sig, och att jag ej har många dagar kvar i denna världen. Sätt dig hos mig, min gosse, jag skall berätta ett och annat för dig ur mitt lif, särskildt om min ungdom.»

Jag gjorde som han begärde och satte mig bredvid sängen, hvarpå grefven med svag röst började berätta.

»Då jag var helt ung, blef jag kär i en ung och vacker flicka, en baronessa Reutersköld.

Du, som ännu icke har lärt hvad kärlek vill säga, kan naturligtvis ej göra dig någon idé om hur högt jag älskade henne, men ty värr — då jag anhöll om hennes hand, voro både den och hennes hjärta bortskänkta åt en annan.»

Här gjorde grefven en liten paus för att samla krafter, drog därpå en djup suck och fortfor:

»Jag kände mig alldeles förkrossad, men hon gjorde allt för att trösta och uppmuntra mig, ty hon var godheten själf, och visade den största hänsyn för mina känslor. Hon anförtrodde mig dessutom att en god vän till henne hyste en ömmare känsla för mig och skulle blifva mycket olycklig, om hon finge veta att hennes kärlek var hopplös.

Jag funderade dag och natt på hvad fröken Reutersköld hade sagt mig och kom slutligen till det resultat, att emedan det nu icke var Guds vilja att jag skulle få äga mitt hjärtas utvalda, borde jag försöka finna mig i mitt öde och uppoffra mig för den kvinna, som älskade mig. Jag hoppades på det sättet finna tröst vid tanken på att hafva gjort en annan människa lycklig. Jag visste ju själf hvad det ville säga att älska olyckligt.

Jag gifte mig därför efter ett års förlopp med fröken Reuterskölds väninna, min nuvarande hustru och mina tre älskade barns moder. Men jag hade misstagit mig grymt, då jag trodde att jag skulle

kunna tvinga mig att älska en annan och glömma mitt hjärtas utvalda.

Vistelsen i hemmet blef allt mera plågsam för mig, och jag försökte därför skaffa mig frid i själen på det sätt, som du har sett genom att fara ut på hafvet och segla från ett ställe till ett annat; ty när jag satt här i min hytt, dvaldes mina tankar hos den älskade, som jag nu en gång icke förmådde glömma.

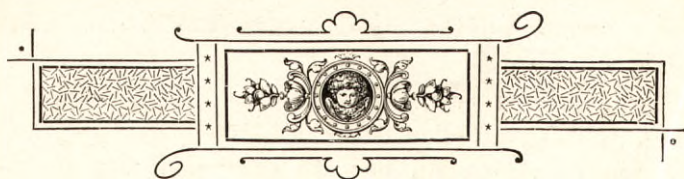
Men likväl — du anar det väl knappast — men genom din närvaro ha de sista åren af mitt lif varit bland de lyckligaste jag upplefvat, ty du liknar henne alldeles märkvärdigt och har varit liksom en lefvande bild af henne.

Se där orsaken, hvarför jag tog dig med mig och lät dig vara så mycket i mitt sällskap. Jag har äfven tänkt på din framtid. I min sekretär där borta skall du, när jag är död, finna ett testamente, som du skall aflämna till grefvinnan med min sista hälsning.»

Två dager senare var grefven död; jag uppsökte så fort som möjligt grefvinnan, som den tiden vistades i Italien, bragte henne min välgörares sista hälsning och erfor då vid testamentets öppnande att den käre hädangångne vännen testamenterat mig en summa, som skulle sätta mig i stånd att fullfölja mina studier i målarkonsten.

Jag begaf mig därpå till Paris och arbetade flitigt, ty det blef allt mera klart för mig själf att min välgörare haft rätt, då han menade att mina anlag lågo åt det hållet.

TIONDE KAPITLET.

Hemkomsten.

Ändtligen efter flera års förlopp beslöt jag att vända åter till gamla Sverige, och ämnade då på min väg till grefvinnans gods aflägga ett besök hos mina gamla fosterföräldrar, från hvilka jag ej haft några underrättelser på länge.

De hade aldrig varit slängda i konsten att skrifva bref, och allra minst på gamla dagar, sedan ögat blifvit skumt och handen skälfvande och osäker.

Jag gladdede mig mycket åt att komma hem och öfverraska dem; jag satt redan i tankarne i det lilla rummet i skymningen och berättade för dem om alla mina många äfventyr under den tid vi varit åtskilda.

Då jag kom till den lilla skogen i stugans grannskap stannade jag omedvetet vid hvarje träd och hvarje fläck, som jag kände så väl till från mina lyckliga barndomsdagar; där stod ännu den gamla eken, och där slingrade sig fortfarande den lilla bäcken sorlande genom snåret.

Jag slog mig ned bredvid den och lyssnade; det föreföll mig liksom om källans sorl ville tala om något för mig, det lät så stilla och klagande. Jag kände mig så besynnerlig till mods vid detta ljud, som jag så ofta förr i världen ackompanjerat med mina glada sånger. Men denna afton förmådde jag icke sjunga; mina tankar flögo tillbaka till forna dagar och jag satt kvar en lång stund utan att kunna slita mig lös.

Tiden flög emellertid framåt på lätta vingar, och då jag äntligen vaknade ur mina drömmerier, stod månen högt på himmelen och upplyste med sitt bleka, milda sken min väg.

Jag reste mig och skred långsamt vidare till den lilla stugan, men intet ljus lyste mig tillmötes genom de små rutorna så som i gamla dagar.

Allt föreföll mig så tyst och liflöst och lät mig ana att de, hvilka jag sökte, ej mera funnos kvar här på jorden.

Jag stod liksom fastväxt vid marken; alla mina förhoppningar voro grusade och jag slog mig ned på den sten, hvarest min kära gamla mor så ofta suttit medan jag var barn och låg och rotade i sanden. Jag försökte trösta mig, men fann endast tröst i tårar; jag var alldeles öfverväldigad af sorg och förebrådde mig min barnsliga fåfänga, som manat mig att blifva någonting stort och kommit mig att lämna mina goda föräldrar. Jag hade ju redan kommit ganska långt på konstens bana och lyckan hade hittills varit mig bevägen — men hvad är lyckan?

Denna fråga ställde jag till mig själf och vandrade därpå vidare till nästa stuga. Där erfor jag, hvad jag ju redan anat, att mina fosterföräldrar dött för länge

sedan, och att kojan stod öde och öfvergifven, emedan alla funno den för ringa och förfallen.

»Ack», tänkte jag, då jag åter kom ut i det fria, »andra tala med ringaktning om vår fattiga koja, och likväl har jag brukat drömma så vackert om den.» Och hur ofta har jag icke senare på grefvinnans gods, där jag ändå varit omgifven af glans och rikedom, önskat mig tillbaka till den fattiga kojan, till en af dessa hemtrefliga kvällar, som voro så fattiga på allt utom på kärlek och godt samlif.

Nästa morgon, då jag begaf mig till kyrkogården för att uppsöka mina kära föräldrars grafvar, återvände jag först ännu en gång till stugan för att taga afsked af mina kära barndomsminnen.

Bland tistlar och ogräs hittade jag en hel hop hvita rosenskott, som jag tog med mig, och då jag gick genom skogen för att än en gång lyssna till bäckens klagande ljud, föll min blick på en murgrönsranka, som slingrade sig uppför trädet, under hvilket jag satt. Jag tog då ett skott till hvardera grafven och planterade ut dem tillika med de hvita rosorna; dessa bilda nu en häck kring grafven och dofta så härligt om sommaren. På vintern betäcker murgrönan grafvarne.

Därpå återvände jag till grefvinnans gods, där jag dock aldrig kände mig lycklig förrän jag träffade dig, min älskade Eva.

Genom dig och hos dig skulle jag kunna glömma alla bekymmer — men ack, jag dåre, som ett ögonblick kunnat tro att jag skulle kunna vinna en skatt som dig!

Hur kunde jag inbilla mig, att en fattig konstnär

skulle kunna uppnå den lyckan att en baron skulle skänka honom sin enda förtjusande dotters hand!

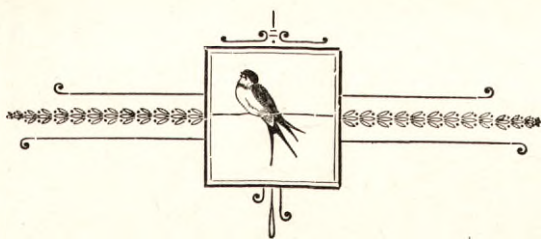
Du har hört min historia; jag skall blott ännu tillägga, att jag skall vara resignerad och ej mera gripa efter lyckan, utan tåligt vänta, tills lyckan åter ler mot mig, ty vi veta ju att Gud vänder allt till det bästa.

Amen!»

Eva gömde sorgfälligt manuskriptet i sitt skrifbord och gick därpå till sängs, i det hon tänkte:

»Skulle jag kunna glömma honom — nej aldrig! Förr skall jag dö», och slutligen somnade hon med Henrys namn på sina läppar.

ELFTE KAPITLET.

Maskeradbalen.

Af tonen var inne, då den mycket omordade maskeradbalen hos baronessan Reutersköld skulle äga rum.

Sällsкаpsrummen voro elegant eklärerade, och musikens glada toner brusade redan genom den stora danssalen, medan tjänarne skockades i vestibulen för att se de kostymerade så väl manliga som kvinnliga gästerna komma åkande och från toaletterummet gladt skynda in i salens brokiga vimmel.

Eva och hennes far hade varit bland de första, som anländt, och den unga flickans forskande blick letade öfverallt efter Henry utan att hon dock lyckades upptäcka honom.

Hon väcktes ur sina betraktelser af fadern, som kom fram till henne och uppmanade henne att taga del i munterheten; och nu närmade sig ändtligen bland de många, som frågade om priset på hennes blommor,

äfven en ung sjökadett, som, sedan han skrivit i hennes hand, erhöll en vänlig nickning till svar.

Han hann nätt och jämt säga till henne:
»Kl 11 bakom de tre myrträden!»

Hon nickade tillbaka och båda två försvunno i vimlet.

Men då klockan slog elfva smög sig Eva ut genom den öppna salsdörren till vinterträdgården, där det fanns en blomsterparterr strax utanför salen.

Här började hon ifrigt plocka blommor och låtsades vara alldeles upptagen af att snygga till sin korg; men sedan hon hemsökt rosorna och de öfriga blommorna, kom hon omsider till de tre ungräden, där Henry redan väntade på henne.

Han låtsades skriva i hennes hand, men tryckte i stället en biljett i handen på henne och gjorde därpå min af att åter aflägsna sig; men hon höll honom kvar och hviskade:

»När ser jag dig åter?»

»Med allra första någon afton på terrassen utanför ditt rum.»

»Tack, käre Henry», sade hon och följde honom med blicken då han aflägsnade sig.

Hon ämnade plocka ännu några blommor innan hon vände åter till danssalen, men i det hon gick bakom de tre myrträderna, kom hon till en liten soffa, hvarest en äldre herre slagit sig ned, som det tycktes för att hvila sig.

Han fäste en sträng och förebrående blick på Eva, som stod där liksom om hon hade träffats af en blyxt, ty herrn var hennes far, som hade uppsökt denna svala och angenäma plats och nu alldeles oafsiktligt blifvit vittne till Evas hemliga möte med en främmande man.

Många olika tankar korsade hastigt som blixten den unga flickans hjärna.

Hon tänkte på att kasta sig i faderns famn och bekänna allt eller falla ned för hans fötter och anhålla om hans förlåtelse, men då hon höjde sin blick och såg faderns stränga min, förlorade hon modet och förmodade icke få fram ett ord.

Men nu reste baronen sig och kom fram till henne med vacklande steg. Den upptäckt han hade gjort hade skakat honom djupt, och han såg mycket nedstämd ut.

Han befallde Eva att göra sig i ordning till att fara hem, emedan han ej kände sig hågad att stanna längre.

Inom kort rullade vagnen bort från Ellenshill med två människor, af hvilka den ena om möjligt led mera än den andra.

TOLFTE KAPITLET.

Kusiner emellan.

Vi lämna nu Trollenäs för en liten tid och begifva oss i stället åter till Ellenshill för att se hur Eva redde sig med sin kusin Alfred.

Det ofvannämnda besöket, som Eva skulle aflägga hos sin tant, påskyndades efter balen af baronessan, som fann att Eva alltjämt blef mera blek och ynkelig och tillskref detta den orsaken, att den unga flickan var så mycket ensam utan några jämnårigas sällskap.

Baronen hade icke med ett ord vare sig för sin hustru eller för Eva själf omnämnt den senares samtal med Henry i vinterträdgården, men denna hans tystnad kändes så mycket mera pinsam för Eva, som nu ständigt måste frukta att möta sin fars förr så kärleksfulla, nu däremot kalla och allvarliga blick.

Baronen samtyckte också genast till att låta henne resa, och det dröjde därför icke många dagar, innan hon återvände till tantens egendom; hon mottogs af baronessan Reutersköld visserligen mycket förekommande,

men utan skynten af den kärlek, med hvilken hon och Majken omfamnade hvarandra.

Det var en klar dag i februari månad.

Eva satt vid pianot och lät med tankspridd min sina fingrar löpa öfver tangenterna, under det att Majken stod bakom henne och betraktade hennes sköna, bleka anlete, som på senare tiden fått en så allvarlig prägel.

Hon lutade sig öfver Eva, som lade hufvudet intill hennes bröst och drog en djup suck.

»Käraste Eva», utbrast kusinen, »hvarför suckar du och hvarför är du så bedröfvad?»

»Ack, snälla Majken, det betyder intet; jag är visst inte bedröfvad.»

»Det får du mig icke att tro», återtog kusinen. »Kan du icke lätta ditt hjärta för mig? Du vet väl hur mycket jag håller af dig.»

»Ja, jag vet det, käraste Majken, men förebrå mig icke min tystnad gentemot dig. Var öfvertygad om, att jag är dig lika tillgifven som någonsin, men det finns vissa saker, som icke ens fruktan för döden skulle få mig att röja.»

»Stackars Eva, det gör mig riktigt ledsen att jag ej kan trösta dig, men tyst, jag hör att Alfred har kommit hem från jakten. Spela nu en liten munter bit för oss. Du kan icke föreställa dig så melankolisk du ser ut.»

Eva började spela, då Alfred kom in. Annars brukade Majken esomoftast spela i skymningen, under det att Eva med slö blick åhörde Alfreds referat om dagens händelser, medan hennes tankar voro långt borta.

När då en paus inträdde, tyckte hon sig se den älskade framför sig. Hon genomgick i tanken hvarje blick, hvarje handtryckning och hvarje ömt ord hon växlat med honom, och då blixtrade det till i hennes vackra, svarta ögon; men när hon därpå kom att tänka på deras sista möte, insveptes allt i en dimma, och hon återkom då alltid till frågan:

»Hvad är lifvet?»

»Ack», suckade hon för sig själf, »om jag finge dö, medan jag är ung, och i dödens ögonblick kasta en blick tillbaka på lifvet och se det hela som en skön, upphöjd dröm! Men nej — jag skall ändå icke önska mig döden, utan bedja Gud vända allt till det bästa. Hvem vet, Henry är ju ett hittebarn och tillhör kanske en helt annan klass i lifvet, än den, i hvilken jag lärt känna honom. Men äfven om så ej visar sig vara fallet, äfven om han verkligen är af mycket låg börd, skall jag likväl alltid älska honom och tacka Gud, som låtit mig möta honom på min väg, så att jag fick lära mig hvad det är att älska en människa af hela min själ!

Dessa och många andra tankar korsade dagligen och stundligen Evas hjärna medan hon vistades på Ellenshill.

Ibland, när hon kom att tänka på fadern, såg hon allt i svart och förebrådde sig att hon icke bekant allt för honom och bedt honom om förlåtelse; men då skulle hon ju blifvit tvungen att förklara hvem den unge sjökadetten var och på så sätt hafva röjt Henrys hemlighet.

När då äntligen kvällen kom och hon lade sig på sitt läger, föreföll det henne liksom om sömnen

toge henne i sin famn och förde henne bort till andra världar, där det endast fanns frid och hvila, och där hon kunde mötas med Henry utan att känna fruktan för att någon skulle se dem.

Sålunda förflöt den ena dagen efter den andra utan synnerligen stora omväxlingar.

Eva plågades ständigt af tanken på huru det månne skulle gå, när det en gång komme till en förklaring mellan henne själf och Alfred. Hon märkte mycket väl hans upprepade försök till ett närmande, men hennes återhållsamhet afväpnade honom ständigt.

Eva hade nu vistats omkring en månad på Ellenshill utan att saken skridit ett steg framåt.

Då erhöll hon en dag ett bref från sin mor, i hvilket baronessan bad henne komma hem, emedan hon längtade efter att tala med henne. Men samtidigt skickade hennes fader henne en liten biljett, i hvilken äfven han bad henne resa hem, emedan han hade en viktig sak att afhandla med henne.

Eva kände sig mycket orolig under läsningen af faderns biljett, ty hon anade att det ej var något godt, som väntade henne; men hvad kunde det vara?

Och midt i all sin ångest och oro kom hon plötsligt att tänka på det möte, som hon ju hade lofvat Henry på terrassen, och som hon helt och hållet glömt bort, samt blef alldeles förfärad vid tanken på att han kunnat blifva ertappad.

Hon visste ju hur sträng fadern var och började föreställa sig alla möjliga olyckor. Hon tyckte sig se Henry ligga sårad och blödande på marken och förbrådde sig att hon kunnat glömma sitt löfte.

Hon var förtviflad vid tanken på att hon kunnat

vålla honom sorg, honom, som hon älskade öfver allt annat på jorden och för hvem hon skulle velat offra allt, till och med lifvet.

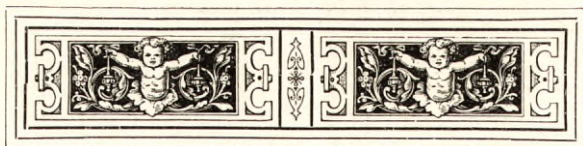
Hon blickade ut genom fönstret öfver hafvets fradgande vågor; det började skymma och blåsten tjöt genom luften. Allt föreföll henne så sorgligt och besynnerligt.

Hon reste sig upp och bemödade sig om att utplåna hvarje spår af sinnesrörelse, hvarpå hon begaf sig in i hvardagsrummet, där hon länge varit väntad. Hon omnämde i all korthet, att föräldrarne önskade att hon skulle resa hem.

Majken blef ledsn öfver att så snart gå miste om väninnans sällskap, men tröstade sig med att hon inom kort åter skulle få träffa henne på Trolleås.

Baronessan föreslog sin son att skjutsa Eva hem i släde, tydligen för att förskaffa honom ett tillfälle att framföra sitt frieri, ty baronessan Reutersköld intresserade sig mycket för en förbindelse mellan Eva och Alfred.

TRETTONDE KAPITLET.

Hvem var han?

Det var en vacker, stjärnklar afton, då Henry, förklädd som fiskare, såsom han trodde för sista gången vandrade vägen fram till Trollenäs.

Han gick med dröjande steg, försjunken i tankar, och lät ibland handen glida öfver sin panna. Han bar med flit icke sitt ur, emedan han fruktade att det skulle förråda honom för den händelse han blefve ertappad.

Han stannade därför då och då för att af månens ställning på himmelen sluta sig till hvad klockan månde vara, men ännu hade han god tid, och han var så upptagen af sina tankar, att det ibland föreföll honom liksom om fötterna ej ville bära honom.

Nu hade han omsider kommit fram till den lilla skogen vid herrgården och stannade här, medan han kastade en tankspridd blick utöfver hafvet och på de

bladlösa träd, hvilka sträckte ut sina nakna grenar öfver hans hufvud.

Ännu återstod det en hel timme, innan han skulle våga närma sig herrgården. Han såg sig omkring för att finna en plats, hvarest han i lugn kunde få hänge sig åt sina tankar. Då föll hans blick på baronens båt, som låg uppdragen på land nere vid stranden; han såg sig än en gång om, men då han ej varsnade någon människa, gick han bort och satte sig i den lilla båten med handen under kinden, medan den ena sucken efter den andra undslapp hans beklämda bröst.

Detta stilla lugn räckte dock ej länge. Plötsligt hörde han en barsk röst, som ropade till honom:

»Hvem är du?»

Henry spratt till och hade svårt för att hämta sig, emedan tillropet kom alldeles oförhappandes för honom, men då den talande fortfor:

»Gå ur båten», hoppade han ur och blef icke litet förvånad öfver att se sig stå ansikte mot ansikte med baronen.

»Jag frågar än en gång hvem du är», sade denne.

»Jag — jag är en fattig fiskare och ber herr baron förlåta att jag tog mig friheten att sätta mig i båten; jag hade, så sant som jag lefver, inga elaka afsikter.»

»Inbillar du dig verkligen kunna lura mig», återtog baronen. »Jag är väl icke något barn heller! Säg mig därför genast hvem du är och förklara mig hvarför du slagit dig ned i min båt.»

Henry berättade i korthet att han vore en staccars skeppsbruten sjöman, som intet ägde i världen

och som gått längs med stranden för att möjligen förskaffa sig en smula förtjänst hos de där boende fiskarena.

»Ja så! Nå, du ser egentligen ganska beskedlig ut, och om ditt inre motsvarar ditt yttre, skall jag taga dig i min tjänst tills vidare!»

»Tackar så mycket, herr baron!»

»Du begriper dig väl i alla fall på att binda garn och laga i ordning fiskredskapen, eller hur?»

»Ja visst, herr baron!»

»Men då måste du följa med med ens.»

Henry tackade å nyo baronen många gånger, men bad att han skulle få lof att vänta med att tillträda sin tjänst till nästa dag.

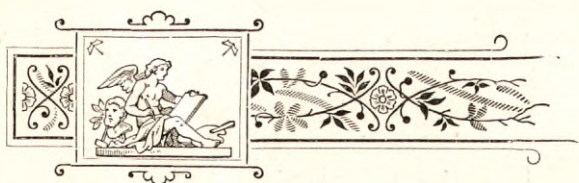
Men detta gick baronen icke in på.

»Nej», förklarade han, »din tvekan ger mig skäl att misstro dig; följ därför godvilligt med, hvarom icke skall jag tillkalla mina drängar att de må föra dig i säkert förvar till i morgon.

Henry utstötte en suck, men följde därpå under tystnad baronen, som styrde sina steg mot Trollenäs.

Då de kommo dit, fördes Henry af ett par af gårdens drängar till en liten kammare, hvarest han skulle vistas till den följande dagen, sedan han dock först än en gång sagt sig vara fiskare, samt att han hette Paul. — —

FJORTONDE KAPITLET.

I sjukrummet.

Det var kort efter solnedgången. Allt var tyst och stilla på Trollenäs och månen sände redan sitt bleka sken in genom fönstren i Evas annars så hemtrefliga rum.

Men nu låg den unga flickan blek och matt på sitt sjukläger. Bredvid sängen stod ett litet nattduksbord med åtskilliga medicinflaskor, och på sängkanten satt Brita, den trogna fostersystem, och höll den sjukas hand i sin, under det att hon lyssnade till hennes korta andedrag.

Omsider slog Eva upp ögonen och hviskade:

»Sitter du ännu där, kära Brita? Så snabbt af dig att icke lämna mig.»

»Nej, var lugn, kära Eva», svarade Brita, »jag stannar hos dig.»

»Men är du icke mycket trött? Du vakade ju dock förliden natt.»

»Nej, min vän; jag tog mig en liten tupplur här i länstolen medan du sof, så nog står jag ut alltid.»

»Ser du», återtog Eva, »jag är alltid rädd att du skall gå ifrån mig och att pappa skall komma in och se på mig — jag uthärdar icke hans blick.»

»Tänk icke på dylikt, käraste Eva, tro mig, din far är icke ond på dig.»

»Det lämnar mig likväl icke någon ro. Ack, när jag skådar tillbaka i minnet och tänker på, hur lyckliga vi två voro som barn, då förefaller det mig liksom det ej mer vore samma värld.»

»Om du ändå ville lägga allt i Guds hand, kära Eva. Tro mig, han vänder nog allt till det bästa, äfven om det nu ser brokigt ut.»

»Men säg mig Brita, hur skall jag få reda på hvart Henry tagit vägen? Om han rest, så kommer han naturligtvis icke åter på länge, och då skall pappa skänka min hand åt Alfred.»

»Kära, snälla Eva, kan du icke slå alla bekymmer ur hågen och lugna dig, tills du blir frisk; då skall du se det reder sig alltsammans.»

»Om jag ändå visste om Alfred verkligen älskar mig, eller om det kanske är hans mor, som har öfvertalat honom att fria till mig. Hvem vet, kära Brita, han lider kanske lika mycket som jag. Tänk hvad det skulle vara för en olycka för oss bägge om så vore förhållandet.»

En svag rodnad steg upp i Britas förr så bleka kinder och hon svarade med skälfvande röst:

»Ja, i sanning, min vän, ni skulle blifva mycket olyckliga, och om du vill höra min uppriktiga mening, så tror jag att din åsikt är alldeles riktig och att det

verkligen är baronessan Reuterskölds vilja, som skall drifvas igenom, och icke Alfreds egen. Och därför, kära Eva — tyck inte illa vara att jag talar så öppet — därför ber jag dig än en gång låta bli att sörja och lägga allt i Guds hand, då blir det nog bra alltsammans.»

Och Brita höjde blicken mot himmelen och drog en djup suck, hvilket Eva likväl hvarken såg eller hörde; hon var så upptagen af sina egna sorgliga tankar, att hon ej hade sinne för andras sorg.

Dagar och veckor förflöto utan att medföra någon märkbar bättring i Evas befinnande. Nu hade hon varit sängliggande ända sedan den dag, då hon kom hem från Ellenshill; hennes många själslidanden hade omsider besegrat hennes hälsa och ådragit henne en farlig sjukdom, och hon hade nu under en tid af tre månader sväfvat mellan lif och död.

Man föreställe sig hennes föräldrars sorg, och denna ökades ytterligare därigenom, att Eva i sina feberfantasier om och om igen uttalade sin ångest för föräldrarne.

Den enda hon tålde i sin närhet var Brita, och den trogna barndomsväninnan stannade äfven hos henne både dag och natt. Däremot hade läkaren strängt förbjudit föräldrarne att närma sig henne, utom när hon sof, emedan den minsta sinnesrörelse skulle kunna förorsaka hennes död.

Tiden kröp långsamt framåt, men ändtligen började våren återväcka naturen till lif, och då började äfven Evas hälsa vända åter, och äfven hon kände solens lifgifvande kraft.

En dag, då Eva och Brita sutto vid fönstret och betraktade skogen, som just ifört sig sin härliga, ljusgröna skrud, utbrast Eva:

»Ack hvad det ändå är skönt att åter bli frisk!»
Brita nickade gillande.

»Vet du, kära Brita», fortfor Eva, »när man betraktar naturen en sådan vacker dag på våren, då ser man rätt hur allt fröjdar sig åt Guds godhet. Nyss såg jag jägaren hvisslande vandra i riktning mot skogen och nu stöter fiskaren sin julle från land.»

»Ja, du har rätt, Eva lilla, men allra mest gläder det mig att du åter blifvit frisk och kan glädja dig åt naturens härlighet.»

»Hör på, kära Brita, tror du inte att det går för sig att jag öppnar fönstret litet på glänt.»

»Åjo, men hvarför det då?»

»Emedan han sjunger så vackert, den unge fiskaren, som pappa tagit i sin tjänst.»

»Se, se, så fröken börjar intressera sig för litet af hvarje, tror jag», sade Brita skämtande.

»Ack nej», inföll Eva, »men jag vet icke hur det kommer till, när jag ser honom, fiskaren, gå där borta, förefaller det mig att han har ett visst tycke med Henry, och därför sitter jag alltid och stirrar efter honom, när han går förbi. Jag har ofta önskat att få se hans ansikte riktigt; han går så ofta där borta på ängen, men han ser aldrig åt det här hållet.»

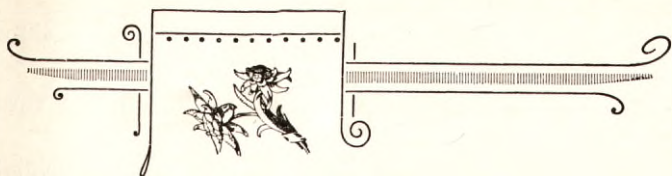
Här gjorde Eva en liten paus, men började därpå å nyo.

»Första gången jag får lof att komma ut, skall jag be pappa ro ut en liten bit med mig på sjön, ty då kan jag bäst få tillfälle att se hans ansikte. Ja», fortfor hon, »det förvånar dig naturligtvis att jag intresserar mig så mycket för denne enkle fiskare, men, som sagdt, han påminner så mycket om Henry, att

jag omöjligt kan låta bli att betrakta honom, när han sitter där borta på ängen och binder garn. Pappa har i öfrigt upprepade gånger berömt honom för hans flit och ärlighet.»

Men Brita besvarade icke alls Evas förtroliga utlåtanden; hon satt alldeles tyst, fördjupad i sina egna funderingar. Hon drömde om framtiden, där hon varsnade många klippor och skär, som måste kringseglas, och hon bekymrade sig föga vare sig om skogen eller om den unge fiskaren. — — —

FEMTONDE KAPITLET.

En förklaring.

Hvad vädret är härligt, Gösta! Se så lugnt och stilla hafvet ligger där och se på den ljusa, fåfänga skogen, hur den speglar sig i vågen.

Du svarar endast med en suck, käre Gösta, hvad betyder den? Hvad säger du om en liten promenad i parken i afton?»

»Nej, kära Anna, inte ännu. Först måste jag tala om för dig hvad som ligger mig på hjärtat. Du blir förvånad, ser jag, du anar naturligtvis icke att jag har någon hemlighet för dig, men det har smärtat mig så djupt, att jag hittills ej kunnat få den öfver mina läppar.»

»Men så berätta då! Hvad är det, min vän? Jag är idel uppmärksamhet.»

»Jo, ser du, historien är redan gammal; den förskrifver sig från baronessan Reuterskölds maskeradbäl. Där såg jag hvad ingen människa skulle fått mig att

tro, ehuru ju ordspåket säger, att ungdom och visdom ej höra tillhopa.»

»Du gör mig orolig, Gösta! Hvad kan det vara som du sett?»

»Jo, jag såg Eva i vinterträdgården i ett förtroligt samtal med en ung man, som var förklädd till sjökadett. De hade tydligen stämt möte där.»

»Nej, men hvad är det du säger!»

»Hvem han var kan jag icke säga, ty jag anar det icke, och det var mig omöjligt att få fram ett ord om saken till Eva, som föreföll alldeles förkrossad öfver att hafva blifvit ertappad.»

»Men hvad sade hon då?»

»Ingenting, ingenting alls! Jag såg nog att hon skulle velat lämna mig en förklaring, men min stränga blick betog henne modet; då förebrådde jag henne inom mig hvad som händt, men nu beklagar jag henne för allt hvad hon lidit, ty tro mig, kära Anna, det är endast sorg och förtviflan, som kastat henne på sjuklägret, och jag har många, många gånger, medan hon varit sjuk, haft för afsikt att närma mig henne med ömma ord och hviska min förlåtelse i örat på henne.»

»Ack, om du ändå gjort det, käre Gösta, då kanske hon varit frisk för länge sedan!

»Visserligen, men du skall kanske kunna förstå mig, när jag säger dig att min hederskänsla afhållit mig därifrån.»

»Din hederskänsla, hur så?»

»Jo, ser du, jag har ju, som du vet, gifvit Alfred mitt löfte om Evas hand, jag var ju så öfvertygad om att Alfred älskade Eva, och då, tyckte jag, skulle det

ju vara märkvärdigt, om icke Eva äfven skulle fatta godhet för Alfred och komma att besvara hans kärlek.»

»Har du då nu kommit på andra tankar?»

»Ja, jag vet rakt inte hur det kommer till, men det är precis liksom om Försynen utsett mig till att upptäcka de ungas alla små hemligheter. Det beror kanske på att jag är så klentrogen, när andra berätta sådant för mig. Men hör nu på. I dag, då jag sitter ensam i mina egna funderingar i skogen, hvem ser jag komma promenerande om icke Alfred och Brita.»

»Nå — —?»

»Jag gömmer mig hastigt bakom en trädstam för att icke störa deras samtal, men de slå sig ned på ett säte alldeles i närheten. Jag kunde alltså omöjligt undvika att blifva lyssnare.»

»Du gör mig riktigt nyfiken, min vän.»

»Ja, hör nu vidare.»

»Tänk icke på mig», sade Brita, »utom när ni någon gång vill ägna en vänlig tanke och ett beklagande åt en fader- och moderlös flicka, emedan hennes hjärtas val fallit utom den klass, som hon genom födelsen tillhör.»

»Ack, älskade Brita», utbrast Alfred, »om du visste hur jag lider! Om jag blott icke af min mor låtit öfvertala mig att hos baronen anhålla om hans dotters hand, då skulle det kanske finnas någon smula hopp. Jag sade visserligen till mamma, att jag icke älskade Eva så som jag borde, ehuru jag uppriktigt sagdt trodde mig älska henne; och det var visst icke falskhet från min sida utan brist på erfarenhet. Om jag den gången hade känt dig, kära Brita, då hade jag äfven vetat hvad kärlek är. Men nu beklagar jag af

allt mitt hjärta Eva, stackare, som har lidit så mycket, emedan hennes val icke fallit på mig.»

»Ja, du må tro, kära Alfred, att det varit svårt för mig att se hennes sorg.»

»Det är stor synd af föräldrarne att vilja stifta partier; man skulle nästan tro, att de alldeles glömt sin egen ungdom. Nej, Brita, du får icke gråta, ej heller se lifvet i svart, ty jag älskar dig af allt mitt hjärta, och du och ingen annan skall blifva min hustru. Kom ihåg att jag är en man och som sådan hvarken feg eller försagd. Jag skall uppenbara alltsammans för mamma och baronen och naturligtvis taga hela skulden på mig.»

»Ja, jag förstår din bönliga blick», fortfor han efter ett ögonblicks paus, »jag skall icke med ett ord röja Evas hemlighet, det skulle vara synd och skam att förorsaka henne nya lidanden. Men jag kan just undra hvart Henry tagit vägen; har hon inte alls hört af honom sedan?»

»Nej, det har hon inte. Jag för min del tror nu säkert att han är af en förnäm börd. Han uppträdde ju som en gentleman allt igenom. Jag har äfven läst ett manuskript, i hvilket han berättar om sin barndom och sina senare öden, och det röjer från början till slut en fin, grannlaga karakter, så det förvånar mig icke alls att han kunnat vinna Evas goda och kärleksfulla hjärta.»

»Ja», fortfor baronen, »allt detta stod jag och hörde bakom eken. Därpå reste de sig och aflägsnade sig under ifrigt samtal, så att jag ej fick veta någonting mer, men det var äfven tillräckligt. Säg mig nu, kära Anna, hvad jag skall göra.»

»Det tänker jag du vet bäst själf, min vän.»

»Nej, nu måste du ge mig ett godt råd, ty som du vet kommer kvinnan ofta längre genom sin fintlighet än mannen genom sitt förstånd.»

»Du smickrar mig, min vän, men jag vet verkligen icke hvad jag skall säga. De stackars barnen ha råkat i en svår knipa; tänk, hvad de skulle bli lyckliga, om de finge följa sitt hjärtas böjelse. Och hvad betyder egentligen en människas ställning här i lifvet? Det viktigaste är och blir dock en god och hederlig karakter, samt att det finns kärlek på ömse sidor. Tror du icke, käre Gösta, att du skulle hafva älskat mig lika högt om jag varit en fattig flicka?»

»Du har rätt, min vän, men lydnaden mot oss borde Eva icke hafva åsidosatt.»

Förlåt henne, käre Gösta! Du känner icke det stackars barnets hjärta så väl som jag; jag skall nog få henne att bekänna allt för mig, och då skall äfven du förlåta henne, icke sant?»

Hon lutade sig mot sin make och hviskade, i det hennes ögon fylldes med tårar:

»Förlåt henne för vårt barns skull, han, som kanske vandrar ensam och öfvergifven genom världen.»

Baronen kände sig djupt rörd öfver sin hustrus ord, de togo sig därpå en promenad genom trädgården, men Eva märkte icke alls att de närmade sig, där hon satt med handen under kinden och med blicken följde den unge fiskaren, som skred öfver ängen, och i hvilken hon trodde sig hafva känt igen den älskade.

FEMTONDE KAPITLET.

Under den gamla eken.

En liten tid hade förflutit sedan dess, men Eva sväfvade ännu i ovisshet om det var Henry, som dvaldes på gården i en fiskares skepnad eller icke.

Henry däremot gladde sig hvarje afton vid tanken på att han åter den följande dagen skulle få se sin kära Eva, men tänka på framtiden vågade han icke. Ju mera han funderade på saken, desto mera aflägsset tycktes honom hans önskningsars mål vara.

Han visste sig visserligen älskad af den unga flickan, men huru skulle han kunna hoppas på den lyckan att någonsin få kalla henne sin?

Han försjönk ofta i svärmodiga betraktelser, hvilka gäfvö honom ett drömmande utseende, när han slagit sig ned någonstädes i skogen och trodde sig obemärkt af andra människor.

Nu var Eva så pass frisk, att hon kunde färdas med Brita i skog och äng liksom förr i världen, men Henry höll sig alltid undan, när han såg dem komma, af fruktan att förråda sig, och därför fick Eva aldrig tillfälle att förvissa sig om hur saken förhöll sig.

En dag, då de unga flickorna hade gjort en lång promenad och omsider, som vanligt, under tystnad slog sig ned på sätet under den gamla eken vid sjön, upptäckte Eva några ord, skurna i trädets bark bredvid henne.

Orden lydde som följer:

»Ack, jag saknar gods och guld,
Därför jag förlorat min flicka så huld.

Henry.»

»Nej, men se blott, Brita, hvad här står! O, den käre Henry, han aflägsnar sig och håller sig undan från mig, emedan han är fattig och jag är rik, och jag skulle ju dock känna mig mycket lyckligare om äfven jag vore fattig. Men hvad tjänar det till att tänka därpå! Pappa kommer aldrig i lifvet att tillåta, att jag gifter mig med Henry. Men nu måste jag väl gå hem i alla fall — nej, vänta, gå du hem före, jag kommer strax efter.»

Brita aflägsnade sig, och Eva skref med små bokstäfver inunder de andra raderna:

»Ack, om jag kunde säga: jag fattig är,
Då kunde jag dig famna, min hjärtans kär!

Eva.»

Hvarpå hon skyndade efter Brita, som redan fått ett ganska stort försprång.

Eva kunde icke upptäcka väninnan på vägen, hvarför hon började ropa på henne; men då hon nu

lyssnade för att höra om Brita svarade, hörde hon sång från sjön; rösten föreföll henne bekant, och den väckte så många ljufva minnen i hennes bröst, att hon full af längtan skyndade ned till stranden för att taga reda på hvem sångaren kunde vara.

Sången kom från en fiskarbåt, som gungade på vattnet en liten bit från stranden, och i båten satt en ung man — vår vän Henry.

Eva slog sig ned på en sten vid stranden och skuggade med handen för ögonen för att se om det verkligen var Henry; men ehuru så väl rösten som mycket annat påminde henne om den älskade, kunde hon likväl icke tro, att denne fiskare med det af solen brynta ansiktet, som till hälften doldes af ett stort, yfvigt skägg, verkligen kunde vara han.

Och likväl satt hon liksom fjättrad vid marken för att uppfånga hvarje ton, som nådde land, och först efter en lång stund reste hon sig åter för att uppsöka Brita.

Hon tyckte sig se henne litet längre bort på stranden och fortfor därför att gå långs med denna, hvilket äfven passade henne bäst, emedan hon då alltjämt kunde hålla ögat på båten och dess roddare, som väckte så många kära minnen i hennes beklämda bröst.

Hon såg därför icke alls efter Brita utan fortfor att gå vidare, ständigt med blicken fäst på sjön.

Då hörde hon plötsligt en röst bredvid sig, och då hon hastigt vände sig om, fick hon se Brita, som stod alldeles förvirrad framför henne.

Bländad af solen och upptagen, som hon var, af sina egna tankar, märkte Eva dock icke väninnans

bryderi och såg ej heller Alfred, som satt på stranden på några stegs afstånd.

Hon drog endast Brita intill sig, i det hon ropade:

»Se blott, Brita, på fiskaren i båten där ute! Ser du då icke, att han liknar Henry mycket? Har icke äfven du lagt märke därtill.»

»Nej», svarade Brita, »det har verkligen aldrig fallit mig in. Jag tycker icke alls att han liknar Henry.»

Vid dessa ord gled ett mörkt moln öfver Evas panna; hon trodde nu själf, att hennes fantasi bedragit henne; men i det samma lade sig en arm kring hennes midja och en röst hviskade vänligt till henne:

»Jo, lilla kusin, det är han, det är den man, som du älskar öfver allt annat i världen.»

Häpen höjde hon blicken till Alfred och stammade:

»O, det är ute med mig — du vet allt, Alfred — är du ond på mig, emedan jag icke kan älska dig, som jag borde?»

»Ond på dig? Visst inte Eva lilla! Tro du mig, jag tackar Gud för att du icke älskar mig.»

»Hur så», utbrast Eva förvånad.

»Jo, ty äfven jag har skänkt mitt hjärta åt en annan och har endast längtat efter det ögonblick, då jag skulle få tillfälle att säga dig allt.»

»Är det möjligt», ropade Eva med en befrielsens suck.

Men Alfred lade sin andra arm kring Britas midja, drog henne intill sig och hviskade:

»Här ser du mitt hjärtas utvalda!»

»Nej, men så märkvärdigt», utbrast Eva, »att det aldrig fallit mig in!»

»Ser du nu, kära Eva, nu vilja vi icke grubbla eller drömma mera, nu vilja vi handla! Ack, hvad jag har längtat efter att stå ansikte mot ansikte med dig, min lilla kusin, och förrän jag anade det förde slumpen mig nu i din närhet. Nu förstå vi ju hvarandras känslor och skola båda två arbeta hän till samma mål, nämligen att vi få gifta oss med vårt hjärtas utvalda.»

»Ja, men käre Alfred, hvad skall pappa säga — han kommer aldrig att tillåta att jag gifter mig med en fattig konstnär, hvars stånd och börd han icke känner.»

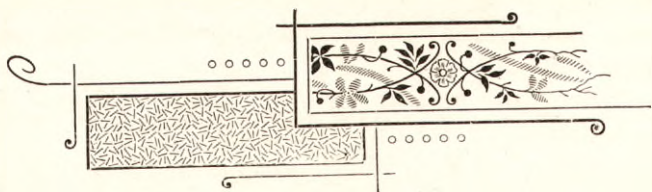
»Just detta skall kanske föra oss ett steg närmare målet. Men nu farväl! Låt mig styra om det öfriga, och räck mig nu till afsked handen båda två.»

De tryckte hjärtligt hvarandras händer.

»Framdeles», återtog Alfred, »skola vi vara liksom ett klöfverblad förenade i ömsesidig kärlek till hvarandra.»

Med dessa ord försvann han i skogen.

SEXTONDE KAPITLET

Alfreds bekännelse.

Det var redan långt lidet på sommaren.

Solen hade för länge sedan gömt sig i havets blåa vågor och hade lämnat efter sig en blodröd strimma på himmelen liksom ett sista farväl till jorden för den dagen.

Baronen satt vid fönstret i hvardagsrummet på Trolldenäs och beskådade solnedgången, då det knackade på dörren och Alfred trädde in.

Baronen blef förtjust öfver att se honom, sträckte ut båda armarne mot honom och ropade:

»Nej se god afton, Alfred, god afton!«

»God afton, käre onkel! Hur står det till.«

»Tackar bra, hur mår du själf?«

»Jo, jag tackar! Majkoma och Majken skickade sina bästa hälsningar till hela familjen.«

»Tackar. Hvad för dig hit i afton? Ingenting annat än godt vill jag hoppas? Kom och sätt dig och låt oss språka med hvarandra.«

Alfred slog sig ned i en soffa bredvid baronen.

»Det är så länge sedan jag sett dig, att jag knappt minns hvad vi då talade om. Jo visst, nu minns jag hvad det var.»

»Ja, äfven jag minns det alltsammans, käre onkel, men — —»

»Nå Alfred, hvarför tiger du? Se på mig! Ser jag verkligen så farlig ut att du behöfver dölja något för mig?»

»Nej, icke just det — men — —»

»Var nu uppriktig och säg mig med få ord hvad som fört dig hit till mig i kväll; jag anar att du har någonting på hjärtat.»

»Ja, käre onkel, så är det. Det plågar mig mycket att jag som man måste bryta mitt ord, det vill säga mitt första löfte till dig; men jag ville icke komma hit för att tala därom, förrän jag trodde mig i stånd att hålla mitt sista löfte till dig.»

Baronen sprang upp i stor spänning och ställde sig framför den unge mannen.

»Alfred», utbrast han, »hvad menar du? Hvad vill du säga därmed? Så tala då, för Guds skull; jag brinner af längtan efter att höra hvad du i det afseendet har att säga mig. Har du upptäckt något?»

»Ja, jag tror det», svarade Alfred, »men var lugn nu käre onkel! Slå dig åter ned i din stol och lyssna till hvad jag har att säga dig. Mycket af detta skall misshaga dig, men jag har äfven mycket att berätta, som skall glädja dig.»

»Skynda på bara, skynda på, du pröfvar mitt tålamod mer än jag kan uthärda!»

»Då jag på sin tid hos dig anhöll om Evas hand»,

återtog Alfred, »anförtrorde du mig en hemlighet rörande din familj.»

»Vidare, vidare!»

»Den har jag hittills troget bevarat, men den har mycket ofta sysselsatt mina tankar. Dock hvarken mod eller klokhets ledde mig ändtligen på spåret, det är endast slumpen, som varit min ledstjärna härvidlag. Då jag anhöll om Evas hand, gaf jag vika för min moders enträgna böner, och själf trodde jag mig äfven då kunna komma att älska Eva, som jag haft kär ända sedan barndomen.»

»Det samma trodde äfven jag», inföll baronen.

»Men det dröjde icke länge, innan jag insåg att detta var en omöjlighet. En ny känsla vaknade i mitt bröst och gjorde sin rätt gällande. Kort sagdt, käre onkel, jag älskade och älskar ännu — Brita! Gör mig lycklig genom att gifva mig mitt ord tillbaka och förlåt mig! Jag skall då till gengäld göra eder alla lyckliga.»

»Du talar med en sådan säkerhet och hänförelse att du rycker mig med dig, Alfred. Ack, om du talade sanning! Om det verkligen är som du låter mig ana, hvilket offer tror du då skulle vara mig för stort för att belöna dig! Men låt mig nu få en förklaring, ty ovissheten dödar mig!»

»Nå ja, jag lärde alltså, som sagdt, känna Brita, och ofta rörde sig våra samtal om Eva, som vi bägge höllo kär. Brita berättade då för mig om en ung man, som hette Henry, och som Eva lärt känna genom henne, emedan han vistades hos den familj, hvarest Brita är guvernant, om att han älskade Eva, samt att de båda två voro mycket olyckliga, emedan deras olika lifsvillkor aflägsnade dem från hvarandra.

Jag såg honom den tiden — det är nu länge sedan — namnet ledde mig först på spåret och senare de kännetecken, hvilka du omnämnt för mig. Men just som jag beslutit mig för att närma mig den unge mannen för att öfvertyga mig om riktigheten af mina aningar försvann han plötsligt, och sedan dess voro alla mina efterforskningar förgäfvos.

Dock, åter kom slumpen mig till hjälp. Då jag sent en afton vid mycket dåligt lynne vandrade långs med stranden, såg jag fiskaren Paul.

Han lät sin båt drifva för vinden, medan han med drömmande blick stirrade ned i hafvets djup. Jag vinkade åt honom att taga mig med, och snart gled vi bägge i båten ut åt hafvet.

En stund bortåt sutto vi tysta; det föreföll mig, liksom om han önskade mig dit hvarest pepparn växer, ty han vände alltjämt bort ansiktet från mig. Därigenom fick jag syn på det födelsemärke vid vänstra örat, som du omnämnde för mig. Mitt intresse fördubblades, och jag började ställa frågor till honom om hans barndom och dylikt; men nej — han var mycket fåordig och ville icke alls ut med språket. Men då tog jag tjuren vid hornen och sade att jag kände till hans historia och skulle kunna leda honom på rätt spår, om han blott ville anförtro sig åt mig.

Då visade sig ett ironiskt leende kring hans läppar, i det han upprepade:

'Anförtro mig åt er, herr baron? Nej, det passar sig icke för fiskaren Paul. Begär af mig allt, hvarmed jag kan stå till tjänst, men lät mig behålla min hemlighet för mig själf.'

Se vidare kom jag icke den gången, onkel.»

»Och nu tror du alltså att han skulle vara min son? Ack, hur kunde du bereda mig en sådan missräkning, Alfred!»

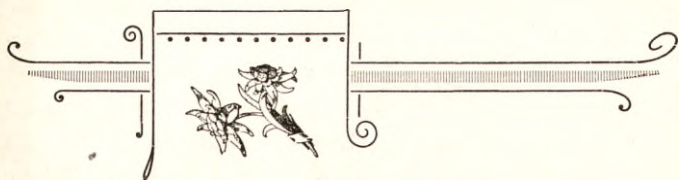
»Hur menar du, onkel?»

»Jo, de bevis du omnämner äro ju alldeles ofullständiga.»

»Du kan hafva rätt, käre onkel, men läs nu detta. I morgon kommer jag åter, då kunna vi tala närmare om saken.»

Med dessa ord lade han Henrys manuskript i baronens hand och aflägsnade sig. —

SJUTTONDE KAPITLET.

Det klarnar.

Nu vilja vi låta baronen vara ensam, medan han läser manuskriptet i fråga och följa med Alfred. Han skyndade ned till stranden för att träffa fiskaren och återupptaga det afbrutna samtalet; men detta var en ganska kinkig sak, ty Paul var misstrogen gentemot alla människor och såg faror öfverallt omkring sig.

Omsider gick Alfred dock lös på saken och sade:

»Nå ja, om ni nu nödvändigt vill behålla er historia för er själf, så gärna för mig. Men ni kan väl i alla fall icke neka att åhöra en liten historia, som jag skall berätta för er. Kom, låt oss fara ut på sjön, där kan ingen spionera på oss. Hafvet är dessutom så lugnt och vackert i afton.»

De stego i båten, och sedan de kommit en liten bit från land, började Alfred berätta Henrys egen historia från början till slut och utbredde sig i synner-

het om Henrys och Evas brinnande kärlek till hvarandra.

Fiskaren lät ofta årorna hvila och såg med ett obeskrifligt uttryck på Alfred, liksom för att utröna dennes afsikt med berättelsen, men Alfred lät sig icke förbryllas.

Sedan han slutat, sade han till fiskaren:

»Hvad skulle ni göra, om ni vore i mitt ställe och vore i stånd att göra dessa två personer lyckliga?»

»O, jag skulle göra det», utbrast Henry, »och tacka Gud, som förunnat mig att utföra en god gärning!»

»Ja, det är äfven min önskan, men ser ni, jag kan intet uträtta på egen hand. Jag behöfver nödvändigt er bistånd.»

Vid dessa ord kastade Henry årorna ned i båten och sade:

»Förlåt mig min misstro, herr baron, men ni var ju hittills min fiende, ty jag trodde att ni ämnade beröfva mig det enda jag ägde i lifvet — Evas kärlek! Men från detta ögonblick skall jag anse er som min bästa vän, ty ni har på denna härliga sommarafton tändt hoppets stjärna i mitt bröst.»

Han tog af sig hatten, slet af sig sitt stora lösskäg och kastade det i sjön, samt utbrast:

»Bort med masken, här står åter Henry med upprest hufvud redo att lefva eller dö för sin Eva!»

»Det var rätt, käre Henry, så där skall det låta! Räck mig din hand, nu känner jag igen dig. Förlåt att jag talar så öppet, men om vi skola komma till målet för våra önskningar, måste vi hysa tillit till hvarandra och betrakta hvarandra som vänner, ty äf-

ven jag har en kär önskan, som endast kan gå i fullbordan, när Henry och Eva fått sin önskan uppfylld.»

Nästa afton se vi åter Alfred och Henry inbegripna i ett förtroligt samtal vandra långs med stranden; de voro så fördjupade i sina härliga framtidsplaner, att de hvarken hade ögon eller öron för någonting annat, ty nu föreföll det dem plötsligt liksom om alla hinder voro undanröjda.

Men Henry skakade likväl då och då på hufvudet, liksom om han icke rätt kunde tro på all denna lycka, som Alfred lofvade honom.

* * *

Sedan de hela dagen hade varit i den största spänning, vandrade äfven baronen och baronessan långs med stranden åtföljda af Brita och Eva, som dock ej hade reda på hvad promenaden gällde.

De unga flickorna hade blifvit en bra bit efter, ty äfven de hade mycket att tala om, nu sedan de fått allt klart sins emellan.

»Männe vi nu verkligen kunna lita på Alfred», sade Eva.

»Ja», svarade Brita, »jag litar fullkomligt på hvad han säger, och det kan äfven du göra.»

»Men han vill icke rätt ut med språket, och jag begriper icke hur han, såsom han lofvar, skall få ett godt slut på alltihop.»

»Åjo, det får han nog, lita på det, Eva lilla.»

»Men pappa är visst inte ond på mig numera. Såg du icke hur mildt han nickade åt mig i morse, och både pappa och mamma sågo så lyckliga ut i dag.»

Eva.

»Hvem vet», inföll Brita, »kanske Alfred äfven har något godt i beredskap åt dem.»

»Hvad skulle det vara?»

»Ja, det vet jag icke.»

»Men hvart togo pappa och mamma i vägen.» ropade Eva nu. »Låt oss raska på, Brita, och försöka hinna upp dem. Nej, men hvad ser jag, där sitta de ju båda två under den gamla eken, och se, mamma är alldeles upptagen af att stafva sig genom de rader, som Henry och jag skrifvit. Ack, så jag ångrar min oförsiktighet! Om jag åtminstone låtit bli att sätta mitt namn under de dumma orden! Nu blir val pappa återigen ond på mig.»

»Visst inte, Eva, kom nu blott! Vi låtsa om ingenting, och om du ändå tycker att din far är ond på dig, så kasta dig till hans bröst och berätta allt för honom. Nu är det verkligen på tiden att du ber honom om förlåtelse!»

»Men pappa förlåter mig visst aldrig! Jag känner så väl, att jag inte förtjänar det, ty jag borde ju för länge sedan hafva uppenbarat allt för mina föräldrar, som ju ändå bevisat mig så många välgärningar!»

»Lugna dig, Eva lilla, det går allt bättre än du tänker.» Med dessa ord drog Brita väninnan med sig.

Men nu utbrast Eva plötsligt:

»Ser jag rätt, Brita, eller drömmer jag? Komma icke Henry och Alfred arm i arm där borta?»

Och snabb som pilen sprang hon ifrån Brita, i det hon glömde både far och mor.»

Men just som hon skyndade förbi dem, ropade baronen åt henne:

»Kom hit, Eva, kom hit! Hvarför har du så

brådtom? Jag har bruk för dina goda ögon; din mors och mina egna äro för gamla för att tolka dessa runor.»

Eva blef icke litet förlägen och hviskade:

»Ack, pappa, det är rakt ingenting, det är endast

— —»

»Nå nå, mitt barn, kom nu hit till mig och tala om för mig hvad det är.»

»Ja, käre pappa, det är endast några ord, som Henry och jag ha skrifvit.»

»Henry? — Hvad är det du säger, Eva? Hvad är det för en Henry, som du talar om?»

Men Eva, som tog den öfverraskning och spänning, med hvilken hennes föräldrar betraktade henne, för vrede, kastade sig till sin fars bröst och snyftade:

»O, pappa, käre, älskade pappa, förlåt mig allt hvad jag har syndat mot dig; det är emedan jag älskar honom öfver allt annat i världen! Du vill ju icke vara ond på honom, pappa säg? —

»Ja, men hvem är då denne Henry, mitt barn, och hvar är han?»

»Här, pappa, här är han», ropade hon och skyndade de två unga männen till mötes, där de i detta ögonblick kommo ut ur skogen.

»Se, pappa, där kommer Henry. Du är ju icke ond på honom, käre pappa?»

Baronen och baronessan förmådde icke genast hämta sig från sin sinnesrörelse. De sågo på hvarandra, liksom för att fråga om den unge mannen verkligen vore deras så länge saknade son, men Alfred skynde fram med Henry och sade, i det han lade hans båda händer i föräldrarnes:

»Här under denna gamla ek, hvarest ni för många

är sedan förlorade er son, det käraste, som Gud hade skänkt eder i lifvet, här för jag honom tillbaka till er!»

Baronen och baronessan sände Henry en frågande, men på samma gång glädjestrålände blick, och då han fortfarande stod tyst, utbrusto de liksom med en mun:

»Hur kunna vi tvifla! Alfred, hur skola vi tacka dig, nej, det är ej nog att tacka dig som vedergällning för en sådan lycka, men jag har det — jag har det», utropade baronen. »Anna» fortfor han därpå, »tag du Brita och för henne till den plats, som är den rätta för henne, så skall jag försöka om jag kan finna rätta platsen för denna lilla egensinniga toka.»

Baronessan nickade mildt och lade Britas hand i Alfreds.

»Nu, barn, hoppas jag att ni äro lyckliga!»

»Men se till, Eva — hvad vill det säga? Hon gråter, medan vi andra äro så lyckliga?»

»Ja, kära mamma, begriper du icke? Jag, som älskade honom så högt och drömde om en framtid tillsammans med honom, jag måste väl blygas nu, när jag hör att han är min bror!»

»Än jag då, kära Eva, som nu får höra att du är min syster — o, Alfred, den härliga sommarafton, då du på sjön tände hoppets stjärna i mitt bröst, släckte du alltså för alltid mitt lifs sol! Jag skall vandra härifrån långt, långt bort och anse denna aftons händelser endast som en dröm, ty aldrig skall jag kunna lära mig att älska Eva som en syster. I mina tankar kommer hon alltid att vara den samma för mig som förr i världen.»

Han vände sig mot Eva med tårfyllda ögon, räckte henne handen och hviskade:

»Alltså för sista gången — farväll!

Men då utbrast baronen:

»Nej stopp, barn, låt det nu vara nog — nu skola vi ej mera taga afsked och ej gråta flera tårar! Nu skola vi alla vara glada, ty — Eva är icke vår dotter! Hon är ett hittebarn, hvars föräldrar vi aldrig lyckats finna. Nå, är det nu bra tills vidare? Tag nu hennes hand, Henry; så där skall det vara, och kom så du, min Anna, till mig, så vilja vi alla hvila en stund under eken, medan jag för henne berättar historien om huru vi hittade henne i snödrifvan en stormfull vinterdag.

En lång stund sutto de tre paren där, lutande hufvudet mot hvarandras bröst, och tiden förflöt, och månen stod högt på himmelen och kastade sitt silfversken öfver hafvets yta, som krusade sig i små vågor, glittrande som de skönaste diamanter.

»O», utbrast Eva omsider, »jag tror hela naturen delar vår glädje! Hör blott, när den lilla vågen slår mot stranden, är det liksom om ett sakta susande i ekens grenar svarade den!

Epilog.

En tid hade förflutit efter denna afton. Vintern hade kommit åter. På Ellenshill lefde Brita och Alfred i äktenskapets härliga vår, omgifna af den älskade Majken och baronessan Reutersköld, som ändtligen vant sig vid att anse Brita som sin sonhustru.

Och på Trollenäs — ja, där var lyckan icke mindre. Henry och Eva hade haft bröllop samma dag som Brita och Alfred, och sutto nu där i skymningen i det gamla hemtrefliga hvardagsrummet tillsammans med de kära föräldrarne, hvilka uppmärksamt lyssnade till deras många berättelser om deras kärlek och om alla de många lidanden de utstått för denna sin kärleks skull.

»Ja, det var nu den lilla egensinniga mamsell Eva för största delen själf skuld till», sade baronen skämtande, »ty mycket skulle varit annorlunda om vi fått veta hur saken stod; men det är nu bakefter. Godt att ni fått pröfva litet af hvad världen ger, ty glädjen känner man först rätt, sedan man pröfvat sorgen.»

Ja, nu lefva de alltså i fröjd och gamman, och därför vilja vi sluta vår berättelse och låta stormen hvina och tjuta genom skorstenarne, medan snön yr öfver fälten.

Hvad gör det — inomhus finns frid och hemtrefnad, och om du, min läsare, icke liksom Eva och Henry omsider funnit lyckan här på jorden, kommer du aldrig att leta förgäfvets efter den, om du söker den hos Gud.

Sträfva alltid hän till att göra det rätta i lifvet; låt gärna dess vilda stormar brusa kring ditt hufvud, om det blott finns frid och lugn i hjärtat, så har äfven du funnit lifvets lycka.

SLUT.

